

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

Η ΔΙΑΔΟΧΟΣ

ΒΙΒΛΙΟ IV

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE HEIR
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Διάδοχος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kiera Cass
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχί
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Kiera Cass, 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Gustavo Marx/MergeLeft Reps, Inc.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1598-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1599-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

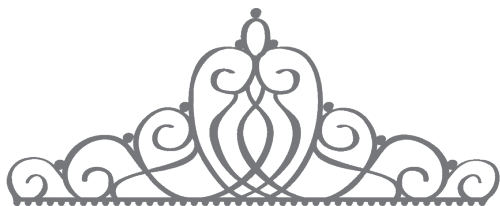
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

Η ΔΙΑΔΟΧΟΣ

ΒΙΒΛΙΟ IV

*Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή*

1

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΩ ΤΗΝ αναπνοή μου για επτά λεπτά. Δεν μπορούσα να την κρατήσω ούτε καν για ένα. Προσπάθησα μια φορά να τρέξω ένα μίλι σε επτά λεπτά, αφού είχα ακούσει ότι κάποιοι αθλητές μπορούσαν να το κάνουν σε τέσσερα, αλλά απέτυχα παταγωδώς όταν ένας σφάχτης στη μέση με γονάτισε περίπου στη μέση της διαδρομής.

Παρ' όλα αυτά, υπήρχε ένα πράγμα που κατάφερα να κάνω σε επτά λεπτά και που οι περισσότεροι θα έλεγαν ότι είναι αρκετά εντυπωσιακό: έγινα βασίλισσα.

Για επτά λεπτά νίκησα τον αδελφό μου, Άρεν, και βγήκα πρώτη στον κόσμο, και έτσι ο θρόνος που κανονικά του ανήκε έγινε δικός μου. Αν είχα γεννηθεί πριν από μια γενιά, βέβαια, αυτό δε θα είχε σημασία. Ο Άρεν ήταν το αγόρι, κι επομένως ο Άρεν θα γινόταν ο Διάδοχος.

Αλίμονο, όμως, η μαμά και ο μπαμπάς δεν άντεχαν να δουν την πρωτότοκή τους να χάνει έναν τίτλο απλώς και μόνο επειδή έτυχε να είναι κορίτσι. Έτσι, άλλαξαν τον νόμο, και ο λαός ενθουσιάστηκε, κι εγώ εκπαιδευόμουν μέρα με την ημέρα να γίνω η επόμενη βασίλισσα της Ιλέα.

Αυτό που δεν καταλάβαιναν ήταν ότι οι προσπάθειές τους να κάνουν τη ζωή μου πιο δίκαιη, εμένα μου φαινόταν... άδικες.

Προσπαθούσα να μην παραπονιέμαι. Άλλωστε, ήξερα πόσο

τυχερή ήμουν. Όμως, υπήρχαν κάποιες μέρες, ή μερικές φορές και μήνες ολόκληροι, που ένιωθα ότι μου είχαν φορτώσει πάρα πολλά, υπερβολικά πολλά για ένα μόνο άτομο, πραγματικά.

Ξεφύλλισα την εφημερίδα και είδα ότι είχε γίνει άλλη μία εξέγερση, αυτή τη φορά στο Ζούνι. Πριν από είκοσι χρόνια, η πρώτη ενέργεια του μπαμπά όταν έγινε βασιλιάς ήταν να καταργήσει τις κοινωνικές τάξεις, και κατά τη διάρκεια της δικής μου ζωής το παλιό σύστημα σιγά σιγά έσβηνε. Εξακολουθούσα να πιστεύω πως ήταν τελείως αλλόκοτο το ότι κάποτε οι άνθρωποι ζούσαν με αυτές τις περιοριστικές αλλά και αυθαίρετες ταμπέλες. Η μαμά ήταν Πέντε. Ο μπαμπάς Ένα. Δεν είχε λογική, ιδίως επειδή δεν υπήρχε κανένα εξωτερικό σημάδι αυτών των διαχωρισμών. Πώς να ξέρω αν περπατούσα δίπλα σε ένα Έξι ή ένα Τρία; Και τι σημασία είχε άλλωστε;

Όταν ο μπαμπάς είχε δηλώσει την κατάργηση των τάξεων, σε όλη τη χώρα οι άνθρωποι είχαν ενθουσιαστεί. Ο μπαμπάς περίμενε ότι οι αλλαγές που έκανε στην Ιλέα θα ομαλοποιούνταν σιγά σιγά στη διάρκεια περίπου μίας γενιάς, δηλαδή από μέρα σε μέρα όλα θα έπρεπε να βρουν τη θέση τους.

Μόνο που αυτό δε συνέβαινε – και αυτή η νέα εξέγερση ήταν η πιο πρόσφατη σε μια σειρά από αναταραχές.

«Ο καφές σας, Υψηλοτάτη», είπε η Νίνα και άφησε τον καφέ στο τραπέζι μου.

«Ευχαριστώ, Νίνα. Μπορείς να πάρεις τα πιάτα».

Διάβασα το άρθρο διαγώνια. Αυτή τη φορά ένα εστιατόριο είχε καεί συθέμελα επειδή ο ιδιοκτήτης του είχε αρνηθεί να δώσει προαγωγή σε ένα σερβιτόρο και να τον κάνει σεφ. Ο σερβιτόρος υποστήριζε ότι είχε υποσχεθεί τη θέση αλλά δεν του την έδωσε ποτέ, και ήταν σίγουρος ότι αυτό οφειλόταν στο παρελθόν της οικογένειάς του.

Κοιτάζοντας τα αποκαΐδια του κτιρίου, ειλικρινά δεν ήξερα με ποιου το μέρος ήμουν. Ο ιδιοκτήτης είχε το δικαίωμα να απολύει και να προσλαμβάνει όποιον ήθελε και ο σερβιτόρος

είχε το δικαίωμα να μην τον βλέπουν ως κάτι που τυπικά δεν υπήρχε πια.

Άφησα την εφημερίδα στην άκρη και έπιασα το φλιτζάνι μου. Ο μπαμπάς θα αναστατωνόταν. Ήμουν σίγουρη ότι θα επεξεργαζόταν αυτή την ιστορία ξανά και ξανά στο μυαλό του προσπαθώντας να βρει έναν τρόπο να τη διορθώσει. Όμως, το πρόβλημα ήταν πως, ακόμα και αν μπορούσαμε να διορθώσουμε ένα πρόβλημα, δεν μπορούσαμε να σταματήσουμε κάθε περιστατικό μεταταξικού ρατσισμού. Ήταν πολύ δύσκολο να τα παρακολουθήσουμε όλα, και συνέβαιναν υπερβολικά συχνά.

Σηκώθηκα και πήγα προς την ντουλάπα μου. Η μέρα μου έπρεπε να ξεκινήσει.

«Νίνα», φώναξα. «Ξέρεις πού είναι το δαμασκηνή φόρεμα; Εκείνο με τη φαρδιά ζώνη;»

Μισόκλεισε τα μάτια της καθώς προσπαθούσε να θυμηθεί, και πλησίασε για να με βοηθήσει.

Η Νίνα ήταν καινούργια στο παλάτι. Δούλευε μαζί μου μόνο έξι μήνες, από τότε που η προηγούμενη καμαριέρα μου είχε αρρωστήσει για δύο εβδομάδες. Πρόσεξα ότι αντιλαμβανόταν αμέσως τις ανάγκες μου και ήταν πιο ευχάριστη, οπότε την κράτησα. Θαύμαζα επίσης το γούστο της στα ρούχα.

Η Νίνα κοίταξε την τεράστια ντουλάπα. «Μάλλον πρέπει να τα τακτοποιήσουμε».

«Αν έχεις χρόνο, κάνε το εσύ. Δεν είναι μια δουλειά που με ενδιαφέρει».

«Ειδικά αφού έχετε εμένα να σας βρίσκω τα ρούχα σας», με πείραξε.

«Ακριβώς!»

Δέχτηκε ανάλαφρα το χιούμορ μου, γελώντας καθώς έφαγε γρήγορα ανάμεσα σε παντελόνια και φορέματα.

«Ωραία τα μαλλιά σου σήμερα», σχολίασα.

«Ευχαριστώ». Όλες οι καμαριέρες φορούσαν σκουφάκια, όμως, ακόμα κι έτσι, η Νίνα μπορούσε να είναι δημιουργική

με τα χτενίσματά της. Κάποιες φορές μερικές πυκνές μαύρες μπουκλές αγκάλιαζαν το πρόσωπό της και άλλες τα έκρουβε όλα από κάτω. Εκείνη τη μέρα γύρω από το κεφάλι της τυλίγονταν χοντρές πλεξούδες και τα υπόλοιπα μαλλιά ήταν κρυμμένα κάτω από το καπελάκι της. Μου άρεσε πολύ που έβρισκε τρόπους να αλλάζει τη στολή της, να την κάνει ιδιαίτερη κάθε μέρα.

«Α, να το!» Η Νίνα έβγαλε το φόρεμα και το άπλωσε πάνω στο σκούρο δέρμα του χεριού της σαν βεντάλια.

«Τέλεια! Και μήπως ξέρεις πού είναι η γκρίζα μου ζακέτα; Αυτή με τα μανίκια τριών τετάρτων;»

Με κοίταξε τελείως σαστισμένη. «Πρέπει να τακτοποιήσω οπωσδήποτε».

Γέλασα. «Εσύ ψάξε, εγώ θα ντυθώ».

Έβαλα τα ρούχα μου και βούρτσισα τα μαλλιά μου, καθώς προετοιμαζόμουν για άλλη μία ημέρα ως το μελλοντικό πρόσωπο της μοναρχίας. Η εμφάνισή μου ήταν αρκετά θηλυκή ώστε να μη δείχνω πολύ σκληρή, αλλά αρκετά δυναμική ώστε να μην αφήνω περιθώρια να μη με πάρει κάποιος στα σοβαρά. Ήταν μια λεπτή γραμμή στην οποία έπρεπε να ισορροπήσω, μα το έκανα κάθε μέρα.

Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη και μίλησα στο είδωλό μου.

«Είσαι η Ίντλιν Σριβ. Είσαι η επόμενη στη γραμμή της διαδοχής για να κυβερνήσεις αυτή τη χώρα και θα είσαι το πρώτο κορίτσι που θα το κάνει αυτό μόνο του. Κανείς», είπα, «δεν είναι τόσο ισχυρός όσο εσύ».

Ο μπαμπάς ήταν ήδη στο γραφείο του, συνοφρωμένος, καθώς διάβαζε τα νέα. Πέρα από τα μάτια, δεν του έμοιαζα και πολύ. Ούτε στη μαμά, βασικά.

Με τα σκούρα μου μαλλιά, το οβάλ πρόσωπο και μια υποψία μαυρίσματος που διατηρούνταν όλο τον χρόνο, έμοιαζα πιο πολύ στη γιαγιά μου παρά σε οποιονδήποτε άλλο. Ένας πίνακας

από την ημέρα της στέψης της κρεμόταν στον διάδρομο του τέταρτου ορόφου και όταν ήμουν μικρή καθόμουν και τον μελετούσα, προσπαθώντας να φανταστώ πώς θα ήμουν όταν θα μεγάλωνα. Η ηλικία της στο πορτρέτο ήταν πλέον κοντά στη δική μου και, παρόλο που δεν ήμασταν ίδιες, μερικές φορές ένιωθα λες και ήμουν η ηχώ της.

Διέσχισα το δωμάτιο και φίλησα τον μπαμπά στο μάγουλο. «Καλημέρα».

«Καλημέρα. Είδες τις εφημερίδες;» με ρώτησε.

«Ναι. Τουλάχιστον δεν πέθανε κανείς αυτή τη φορά».

«Πάλι καλά». Αυτά τα περιστατικά ήταν τα χειρότερα, όταν άνθρωποι έμεναν παρατημένοι στον δρόμο νεκροί ή εξαφανίζονταν. Ήταν φρικτό να διαβάζει κανείς τα ονόματα νεαρών ανδρών που τους είχαν χτυπήσει μόνο και μόνο επειδή είχαν μετακομίσει με τις οικογένειές τους σε καλύτερες γειτονιές ή γυναικών που τους είχαν επιτεθεί επειδή είχαν προσπαθήσει να πάρουν δουλειές που στο παρελθόν δε θα τους επιτρεπόταν καν να δοκιμάσουν.

Μερικές φορές δεν ήταν καθόλου δύσκολο να εντοπίσουμε το κίνητρο και τον υπαίτιο πίσω από τα εγκλήματα αυτά, μα τις περισσότερες είχαμε στα χέρια μας φήμες και κατηγορίες και όχι πραγματικές απαντήσεις. Ήταν εξαντλητικό για μένα να το παρακολουθώ, και ξέρω ότι για τον μπαμπά ήταν ακόμα χειρότερο.

«Δεν το καταλαβαίνω». Έβγαλε τα γυαλιά του και έτριψε τα μάτια του. «Δεν ήθελαν να έχουν τις τάξεις. Το κάναμε σταδιακά, τις εξαλείψαμε σιγά σιγά, ώστε να μπορέσουν όλοι να προσαρμοστούν. Τώρα καίνε κτίρια».

«Υπάρχει κάποιος τρόπος να το ελέγξουμε; Να δημιουργήσουμε ίσως μια επιτροπή που να παρακολουθεί τις καταγγελίες;» Ξανακοίταξα τη φωτογραφία. Στη γωνία, ο νεαρότερος γιος του ιδιοκτήτη του εστιατορίου έκλαιγε γιατί είχε χάσει τα πάντα. Μέσα μου ήξερα ότι θα υπήρχαν τόσα παράπονα που

δε θα μπορούσε να τα παρακολουθήσει κανείς, αλλά ταυτόχρονα ήξερα ότι ο μπαμπάς δεν άντεχε να μην κάνει τίποτα.

Ο μπαμπάς με κοίταξε. «Εσύ αυτό θα έκανες;»

Χαμογέλασα. «Όχι, θα ρωτούσα τον πατέρα μου τι θα έκανε εκείνος».

Αναστέναξε. «Αυτό δε θα μπορείς να το κάνεις για πάντα, Ίντλιν. Πρέπει να είσαι δυνατή, αποφασιστική. Πώς θα αντιμετώπιζες το συγκεκριμένο επεισόδιο;»

Το σκέφτηκα. «Δε νομίζω ότι μπορούμε. Δεν υπάρχει τρόπος να αποδείξουμε ότι οι παλιές τάξεις ήταν ο λόγος που ο σερβιτόρος δεν πήρε την προαγωγή. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να διεξαγάγουμε μια έρευνα για το ποιος έβαλε τη φωτιά. Η οικογένεια αυτή σήμερα έχασε τα πάντα και κάποιος πρέπει να τιμωρηθεί. Ο εμπρησμός δεν είναι τρόπος επιβολής δικαιοσύνης».

Κούνησε το κεφάλι του κοιτώντας την εφημερίδα. «Νομίζω ότι έχεις δίκιο. Θα ήθελα να μπορούσα να τους βοηθήσω. Περισσότερο από αυτό, όμως, πρέπει να σκεφτούμε πώς θα αποτρέψουμε κάτι τέτοιο να ξανασυμβεί. Έχει γίνει ανεξέλεγκτο, Ίντλιν, και είναι τρομακτικό».

Ο μπαμπάς πέταξε την εφημερίδα στα σκουπίδια και μετά σηκώθηκε και πήγε προς το παράθυρο. Μπορούσα να δω το άγχος στη στάση του σώματός του. Μερικές φορές ο ρόλος του του έδινε μεγάλη χαρά, όπως όταν επισκεπτόταν τα σχολεία που είχε δουλέψει ασταμάτητα για να βελτιώσει ή όταν έβλεπε κοινότοπες να ανθίζουν στη νέα, μεταπολεμική περίοδο που είχε ο ίδιος δημιουργήσει. Όμως, αυτές οι στιγμές γίνονταν όλο και πιο σπάνιες. Τις περισσότερες ημέρες ανησυχούσε για την κατάσταση της χώρας και αναγκαζόταν να προσποιείται ότι χαμογέλαει όταν έρχονταν δημοσιογράφοι, ελπίζοντας πως αυτή η εικόνα της ηρεμίας θα μεταδιδόταν με κάποιον τρόπο σε όλους τους άλλους. Η μαμά τον βοηθούσε και δεν τον άφηνε να σηκώνει μόνος του αυτά τα βάρη, αλλά στο τέλος της μέρας

η μοίρα της χώρας βασιζόταν στις δικές του πλάτες. Και κάποια μέρα θα βασιζόταν στις δικές μου.

Όσο ματαιόδοξο και αν ήταν, ανησυχούσα ότι θα άσπριζα πριν την ώρα μου.

«Κράτα μια σημείωση για μένα, Ίντλιν. Θύμισέ μου να γράψω στον Κυβερνήτη Χάρπεν, στο Ζούνι. Α... και σημείωσε η επιστολή να απευθύνεται στον Τζόσουα Χάρπεν, όχι στον πατέρα του. Συνέχεια ξεχνάω ότι αυτός ήταν που κατέβηκε στις προηγούμενες εκλογές».

Έγραψα τις οδηγίες του με τον κομψό καλλιγραφικό μου χαρακτήρα και σκέφτηκα πόσο θα τον ευχαριστούσε όταν θα τις διάβαζε αργότερα. Με πίεξε πάρα πολύ για τα γράμματά μου.

Χαμογελούσα μόνη μου όταν σήκωσα το βλέμμα μου προς το μέρος του, μα το χαμόγελό μου έσβησε σχεδόν αμέσως όταν τον είδα να τριβει το μέτωπό του, προσπαθώντας απεγνωσμένα να βρει μια λύση σε αυτά τα προβλήματα.

«Μπαμπά;»

Γύρισε και ίσιωσε ενστικτωδώς την πλάτη του, σαν να έπρεπε να φανεί δυνατός ακόμα και μπροστά σ' εμένα.

«Γιατί πιστεύεις ότι συμβαίνουν αυτά; Δεν ήταν πάντα έτσι».

Ανασήκωσε τα φρύδια του. «Σίγουρα δεν ήταν», είπε, σχεδόν μονολογώντας. «Στην αρχή έδειχναν όλοι ικανοποιημένοι. Κάθε φορά που αφαιρούσαμε μια τάξη, γίνονταν γιορτές. Μόνο τα τελευταία χρόνια, από τότε που έχουν καταργηθεί όλες οι τάξεις, έχει ξεφύγει η κατάσταση». Κοίταξε έξω από το παράθυρο. «Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι πως αυτοί που μεγάλωσαν με τις τάξεις καταλαβαίνουν πόσο καλύτερη είναι τώρα η κατάσταση. Συγκριτικά, είναι πολύ πιο εύκολο να παντρευτεί κανείς ή να βρει δουλειά. Τα οικονομικά μας οικογένειας δεν εξαρτώνται από ένα επάγγελμα μόνο. Υπάρχουν περισσότερες επιλογές σε ό,τι αφορά την εκπαίδευση. Όμως, αυτοί που μεγαλώνουν χωρίς τις τάξεις και εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν ρατσισμό... υποθέτω πως δεν ξέρουν τι άλλο

να κάνουν». Γύρισε προς το μέρος μου και ανασήκωσε τους ώμους. «Χρειάζομαι χρόνο», μουρμούρισε. «Πρέπει οπωσδήποτε να βρω έναν τρόπο να παγώσω τα πάντα, να τα διορθώσω και να πατήσω ξανά το *play*».

Παρατήρησα τη βαθιά ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια του. «Μπαμπά, δε νομίζω ότι γίνεται κάτι τέτοιο».

Γέλασε πονηρά. «Το έχουμε ξανακάνει. Θυμάμαι...»

Το βλέμμα του άλλαξε. Με κοίταξε για μια στιγμή και έμοιαζε να με ρωτάει κάτι χωρίς να λέει τις λέξεις.

«Μπαμπά;»

«Ναι;»

«Είσαι καλά;»

Ανοιγόκλεισε μερικές φορές τα μάτια του. «Ναι, γλυκιά μου, μια χαρά. Γιατί δεν ασχολείσαι λίγο με αυτές τις περικοπές του προϋπολογισμού; Μπορούμε να εξετάσουμε τις ιδέες σου το απόγευμα. Θέλω να συζητήσω κάτι με τη μητέρα σου».

«Εντάξει». Τα μαθηματικά δεν ήταν το δυνατό μου σημείο, οπότε χρειαζόμουν τον διπλάσιο χρόνο για τις προτάσεις περικοπής προϋπολογισμού ή για οικονομικά σχέδια. Ωστόσο, δεν υπήρχε περίπτωση να αφήσω κάποιον από τους συμβούλους του μπαμπά να με ακολουθεί με ένα κομπιουτεράκι για να μου διορθώνει τα λάθη. Ακόμα και αν αναγκαζόμουν να ξεφυχτήσω, ήθελα να είμαι πάντα σίγουρη ότι η δουλειά μου ήταν ολόσωστη.

Φυσικά, ο Άρεν ήταν αστέρι στα μαθηματικά, αλλά δεν ήταν αναγκασμένος να παρευρίσκεται σε συναντήσεις για τον προϋπολογισμό ή τον επαναπροσδιορισμό ζωνών ή την υγειονομική περιθάλψη. Τα γλίτωσε όλα αυτά μέσα σε επτά ηλίθια λεπτά.

Ο μπαμπάς με χτύπησε απαλά στον ώμο πριν φύγει βιαστικά από την αίθουσα. Χρειάστηκα περισσότερο χρόνο από ό,τι συνήθως για να συγκεντρωθώ στα νούμερα. Δεν μπορούσα να διώξω από το μυαλό μου την έκφρασή του και την αναμφισβήτητη βεβαιότητα ότι είχε σχέση μ' εμένα.

2

ΑΦΟΥ ΑΣΧΟΛΗΘΗΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ του προϋπολογισμού κάμποσες ώρες, αποφάσισα ότι χρειαζόμουν ένα διάλειμμα και αποσύρθηκα στο δωμάτιό μου για ένα μασάζ χεριών από τη Νίνα. Λάτρευα αυτές τις μικρές πολυτέλειες μέσα στη μέρα μου. Φορέματα ραμμένα ακριβώς στο νούμερό μου, εξωτικά γλυκά που κατέφθαναν με το αεροπλάνο απλώς επειδή ήταν Πέμπτη, και μια ατέλειωτη παρέλαση από όμορφα πράγματα ήταν όλα προνόμια – και ήταν σίγουρα τα πιο αγαπημένα μου κομμάτια της δουλειάς.

Το δωμάτιό μου έβλεπε στον κήπο. Καθώς η μέρα προχωρούσε, το φως έπαιρνε ένα γλυκό, μελί χρώμα, φωτίζοντας τα ψηλά τείχη. Αφέθηκα στα λεπτά δάχτυλα της Νίνα.

«Τέλος πάντων, το πρόσωπό του πήρε μια περιέργη έκφραση. Ήταν σαν να εξαφανίστηκε για ένα λεπτό».

Προσπαθούσα να εξηγήσω την παράξενη αποχώρηση του μπαμπά εκείνο το πρωί, αλλά μου ήταν δύσκολο να την περιγράψω. Δεν ήξερα καν αν είχε βρει τη μαμά ή όχι, αφού δεν είχε ξαναγυρίσει στο γραφείο.

«Λέτε να είναι άρρωστος; Φαίνεται όντως λίγο ταλαιπωρημένος τελευταία». Τα χέρια της Νίνα έκαναν θαύματα καθώς μιλούσε.

«Αλήθεια;» τη ρώτησα, και σκέφτηκα ότι δε φαινόταν ακρι-

βώς κουρασμένος. «Μάλλον είναι απλώς αγχωμένος. Πώς να μην είναι με όλες αυτές τις αποφάσεις που πρέπει να πάρει;»

«Και κάποια μέρα θα είστε εσείς στη θέση του», παρατήρησε, και το ύφος της φανέρωνε κάτι ανάμεσα σε ειλικρινή ανησυχία και παιγνιδιάρικο πείραγμα.

«Που σημαίνει ότι θα μου κάνεις ακόμα πιο πολλά μασάζ».

«Δεν ξέρω», απάντησε. «Νομίζω ότι σε μερικά χρόνια θα θέλω να δοκιμάσω κάτι καινούργιο».

Συνοφρυώθηκα. «Τι άλλο θα μπορούσες να κάνεις; Δεν υπάρχουν και πολλές θέσεις καλύτερες από το να δουλεύεις στο παλάτι».

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα και δεν πρόλαβε να απαντήσει.

Σηκώθηκα, έριξα πάνω μου τη ζακέτα μου και έκανα νόημα στη Νίνα να ανοίξει στους επισκέπτες μου.

Στο δωμάτιο μπήκε η μαμά, χαμογελώντας, με τον μπαμπά να την ακολουθεί. Δεν μπορούσα να μην παρατηρήσω ότι ήταν πάντα κάπως έτσι. Στις επίσημες εκδηλώσεις του κράτους ή σε σημαντικά δείπνα, η μαμά ήταν δίπλα στον μπαμπά ή ακριβώς πίσω του. Όμως, όταν ήταν απλώς σύζυγοι –και όχι βασιλιάς και βασίλισσα–, εκείνος την ακολουθούσε παντού.

«Γεια, μαμά!» Πήγα και την αγάλιασα.

Η μαμά έβαλε τα μαλλιά μου πίσω από το αυτί μου και μου χαμογέλασε. «Μ' αρέσει αυτό το στιλ».

Έκανα ένα βήμα πίσω, υπερήφανη, και ίσιωσα το φόρεμά μου με τα χέρια μου. «Τα βραχιόλια ταιριάζουν, έτσι δεν είναι;»

Γέλασε. «Εξαιρετική προσοχή στη λεπτομέρεια». Κάποιες φορές η μαμά με άφηνε να διαλέγω γι' αυτήν κοσμήματα ή παπούτσια, αλλά όχι συχνά. Δεν το έβρισκε τόσο διασκεδαστικό όσο εγώ και δε βάζιζε στα αξεσουάρ την ομορφιά της. Άλλωστε, δεν το χρειαζόταν. Μου άρεσε το κλασικό στιλ της.

Η μαμά γύρισε και άγγιξε τον ώμο της Νίνα. «Μπορείς να πηγαίνεις», της είπε ευγενικά.

Η Νίνα έκανε αμέσως μια υπόκλιση και μας άφησε μόνους.
«Έγινε κάτι;» ρώτησα.

«Όχι, αγάπη μου. Απλώς θέλουμε να συζητήσουμε ιδιαίτε-
ρως». Ο μπαμπάς άπλωσε το χέρι του κι έγνεψε να καθίσουμε
όλοι στο τραπέζι. «Έχουμε μια πρόταση για την οποία θέλου-
με να σου μιλήσουμε».

«Πρόταση; Θα πάμε ταξίδι;» Λάτρευα τα ταξίδια. «Πείτε
μου ότι θα πάμε επιτέλους εκδρομή στη θάλασσα. Μπορούμε
να πάμε μόνο οι έξι μας;»

«Όχι ακριβώς. Δε θα πάμε κάπου, αλλά θα έχουμε επισκέ-
πτες», μου εξήγησε η μαμά.

«Α! Φιλοξενούμενοι! Ποιοι θα έρθουν;»

Αντάλλαξαν ένα βλέμμα και μετά η μαμά συνέχισε. «Ξέρεις
ότι υπάρχει μεγάλη αστάθεια αυτή τη στιγμή. Ο κόσμος είναι
ανήσυχος και δυστυχισμένος και δεν μπορούμε να βρούμε κά-
ποιον τρόπο να εκτονώσουμε την ένταση».

Αναστέναξα. «Το ξέρω».

«Ψάχνουμε έναν τρόπο να τονώσουμε το ηθικό», πρόσθε-
σε ο μπαμπάς.

Ζωήρεψα. Η τόνωση του ηθικού συνήθως σήμαινε κάποια
γιορτή. Κι εγώ ήμουν πάντα πρόθυμη για πάρτι.

«Και τι έχετε στον νου σας;» Αμέσως άρχισα να σχεδιάζω
στο μυαλό μου ένα φόρεμα, αλλά το παράτησα σχεδόν το ίδιο
γρήγορα. Δεν ήταν αυτό στο οποίο έπρεπε να δώσω προσοχή
αυτή τη στιγμή.

«Λοιπόν», άρχισε να λέει ο μπαμπάς, «το κοινό αντιδρά
καλύτερα σε κάτι θετικό σχετικά με την οικογένειά μας. Όταν
παντρευτήκαμε με τη μαμά σου ήταν μια από τις καλύτερες
περιόδους για τη χώρα. Και θυμάσαι που ο κόσμος έκανε
πάρτι στους δρόμους όταν ανακοινώθηκε ότι θα γεννιόταν
ο Όστεν;»

Χαμογέλασα. Ήμουν οκτώ χρόνων όταν γεννήθηκε ο Όστεν
και δε θα ξεχνούσα ποτέ πόσο είχαν ενθουσιαστεί όλοι με την

ανακοίνωση. Άκουγα μουσικές έξω από το δωμάτιό μου κυριολεκτικά ως τα χαράματα.

«Ναι, ήταν υπέροχο».

«Ναι. Και τώρα ο κόσμος έχει εσένα να θαυμάζει. Δε θα αργήσει η ώρα που θα γίνεις βασίλισσα». Ο μπαμπάς δίστασε. «Σκεφτήκαμε ότι ίσως θα ήσουν πρόθυμη να κάνεις κάτι δημόσια, κάτι που θα ήταν συναρπαστικό για τον κόσμο κι επίσης πολύ εποικοδομητικό για σένα».

Μισόκλεισα τα μάτια μου, γιατί δεν ήμουν σίγουρη πού το πήγαιναν. «Ακούω».

Η μαμά ξερόβηξε. «Ξέρεις ότι παλιότερα οι πριγκίπισσες παντρεύονταν πρίγκιπες από άλλες χώρες για να ενισχύσουν τις διεθνείς μας σχέσεις».

«Χρησιμοποίησες παρελθοντικό χρόνο, σωστά;»

Γέλασε, αλλά αυτό δε με καθησύχασε. «Ναι».

«Ωραία. Γιατί ο Πρίγκιπας Ναθάνιελ είναι σαν ζόμπι, ο Πρίγκιπας Έκτορ χορεύει σαν ζόμπι και αν ο πρίγκιπας της Γερμανικής Ομοσπονδίας δε μάθει τι θα πει προσωπική υγιεινή ως τα Χριστούγεννα καλύτερα να μην προσκληθεί καθόλου».

Η μαμά έτριψε τον κρόταφό της, απογοητευμένη. «Ίντλιν, ήσουν πάντα τόσο περίεργη σε αυτό το θέμα».

Ο μπαμπάς ανασήκωσε τους ώμους του. «Μπορεί και να μην είναι τόσο κακό αυτό», είπε, και η μαμά τον αγριοκοίταξε.

Συνοφρωώθηκα. «Τι στο καλό είναι αυτά που λέτε;»

«Ξέρεις πώς γνωριστήκαμε με τη μαμά σου», άρχισε να λέει ο μπαμπάς.

Έκανα μια γκριμάτσα. «Όλοι ξέρουν. Η ιστορία σας είναι κυριολεκτικά παραμυθένια».

Μεμάς το βλέμμα τους μαλάκωσε. Τα πρόσωπά τους έλαμψαν. Τα σώματά τους ήταν λες και έγειραν απαλά το ένα προς το άλλο και ο μπαμπάς δάγκωσε τα χείλη του κοιτώντας τη μαμά.

«Με συγχωρείτε! Πρωτότοκη στο δωμάτιο!»

Η μαμά κοκκίνισε, ενώ ο μπαμπάς ξερόβηξε και συνέχισε.

«Η διαδικασία της Επιλογής ήταν πολύ επιτυχημένη για μας. Και, παρόλο που οι γονείς μου είχαν τα προβλήματά τους, ήταν καλή και για εκείνους. Οπότε ελπίζαμε...» Έκανε μια παύση και με κοίταξε στα μάτια.

Άρρησα να πιάσω τα υπονοούμενά τους. Ήξερα τι ήταν η Επιλογή, αλλά ποτέ, ούτε μια φορά, δεν είχε προταθεί ως ενδεχόμενο για κανέναν από εμάς, πόσο μάλλον για εμένα.

«Όχι».

Η μαμά σήκωσε τα χέρια της για να με προλάβει. «Άκου—»
«Επιλογή;» ξέσπασα. «Αυτό είναι εξωφρενικό!»

«Ίντλιν, παραλογίζεσαι».

Την αγριοκοίταξα. «Μου υποσχέθηκες —μου υποσχέθηκες!— ότι δε θα με υποχρεώσεις ποτέ να παντρευτώ κάποιον με σκοπό κάποια συμμαχία. Είναι καλύτερο αυτό που προτείνεις;»

«Άκουσέ μας», με παρακάλεσε.

«Όχι!» φώναξα. «Δε θα το κάνω».

«Ηρέμησε, αγάπη μου».

«Μη μου μιλάς έτσι. Δεν είμαι μωρό!»

Η μαμά αναστέναξε. «Πάντως, κάνεις σαν να είσαι».

«Μου καταστρέφετε τη ζωή!» Πέρασα τα χέρια μου ανάμεσα από τα μαλλιά μου και πήρα κάμποσες βαθιές ανάσες, ελπίζοντας ότι αυτό θα με βοηθούσε να σκεφτώ. Δεν ήταν δυνατόν να συμβαίνει αυτό. Όχι σ' εμένα.

«Είναι τεράστια ευκαιρία», επέμεινε ο μπαμπάς.

«Προσπαθείτε να με παντρέψετε με έναν άγνωστο!»

«Σου είπα ότι είναι πεισματάρρα», μουρμούρισε η μαμά στον μπαμπά.

«Αναρωτιέμαι σε ποιον έμοιασε», της απάντησε εκείνος χαμογελώντας.

«Σταματήστε να μιλάτε για μένα σαν να μην είμαι εδώ!»

«Συγγνώμη», είπε ο μπαμπάς. «Αλλά θέλουμε πραγματικά να το σκεφτείς».

«Ο Άρεν; Δεν μπορεί να το κάνει αυτός;»

«Δε θα γίνει ο Άρεν βασιλιάς. Άλλωστε, έχει την Καμίλ».

Η Πριγκίπισσα Καμίλ ήταν η διάδοχος του γαλλικού θρόνου και πριν από μερικά χρόνια είχε καταφέρει να βρει μια θέση στην καρδιά του Άρεν πεταρίζοντας τις βλεφαρίδες της.

«Τότε πείτε τους να παντρευτούν!» τους ικέτευσα.

«Η Καμίλ θα γίνει βασίλισσα όταν έρθει η ώρα της και, όπως κι εσύ, θα πρέπει να ζητήσει από τον σύντροφό της να την παντρευτεί. Αν ήταν επιλογή του Άρεν, θα το σκεφτόμασταν, αλλά δεν είναι».

«Ο Κάντεν; Δεν μπορείτε να βάλετε αυτόν;»

Η μαμά γέλασε πικρά. «Είναι δεκατεσσάρων! Δεν έχουμε τόσο χρόνο. Ο κόσμος χρειάζεται κάτι να τον συναρπάσει τώρα». Με κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια. «Και, ειλικρινά, δεν είναι καιρός να αρχίσεις να ψάχνεις κάποιον να κυβερνήσει πλάι σου;»

Ο μπαμπάς έγνεψε καταφατικά. «Είναι αλήθεια. Δεν είναι ένας ρόλος που μπορεί να τον παίξει κάποιος μόνος του».

«Μα δε θέλω να παντρευτώ», επέμεινα. «Σας παρακαλώ, μη με αναγκάσετε να το κάνω αυτό. Είμαι μόνο δεκαοκτώ».

«Όσο δηλαδή ήμουν κι εγώ όταν παντρεύτηκα τον πατέρα σου», αποκριθήκε η μαμά.

«Δεν είμαι έτοιμη», τους πίεσα. «Δε θέλω σύζυγο. Σας παρακαλώ, μη μου το κάνετε αυτό».

Η μαμά έπιασε το χέρι μου. «Δε σου κάνει κανένας τίποτα. Εσύ θα κάνεις κάτι για τον λαό σου. Θα είναι σαν να τους δίνεις ένα δώρο».

«Έννοείς να υποκρίνομαι ότι χαμογελάω ενώ στην πραγματικότητα θα ήθελα να κλάψω;»

Έσμιξε για λίγο τα φρύδια της. «Αυτό ήταν πάντα μέρος της δουλειάς μας».

Την κοίταξα έντονα, ικετεύοντας σιωπηλά για μια καλύτερη απάντηση.

«Ίντλιν, γιατί δεν το σκέφτεσαι λίγο;» πρότεινε ήρεμα ο μπαμπάς. «Ξέρω ότι σου ζητάμε κάτι πολύ σοβαρό».

«Αυτό σημαίνει ότι έχω επιλογή;»

Ο μπαμπάς πήρε μια βαθιά ανάσα και το σκέφτηκε. «Βασικά, αγάπη μου, έχεις τριάντα πέντε επιλογές».

Τινάχτηκα από την καρέκλα μου και έδειξα την πόρτα.

«Έξω!» φώναξα. «Βγείτε έξω!»

Έφυγαν από το δωμάτιό μου χωρίς δεύτερη λέξη.

Δεν ήξεραν ποια ήμουν, για τι με είχαν εκπαιδεύσει; Ήμουν η Ίντλιν Σριβ. Κανείς δεν ήταν πιο ισχυρός από μένα.

Γι' αυτό, αν πίστευαν ότι θα υπέκυπτα χωρίς να δώσω μάχη, ήταν πολύ γελασμένοι.

3

ΑΠΟΦΑΣΙΣΑ ΝΑ ΔΕΙΠΝΗΣΩ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ μου. Δεν είχα διάθεση να δω την οικογένειά μου. Ήμουν εκνευρισμένη με όλους τους. Με τους γονείς μου, που ήταν τόσο ευτυχημένοι, με τον Άρεν, που δεν είχε βιαστεί λίγο παραπάνω πριν από δεκαοκτώ χρόνια, με τον Κάντεν και τον Όστεν, που ήταν τόσο μικροί.

Η Νίνα έκανε κύκλους γύρω μου, γεμίζοντας κάθε τόσο το φλιτζάνι μου. «Σκέφτεστε να το κάνετε, δεσποινίς;» με ρώτησε.

«Ακόμα προσπαθώ να βρω τρόπο να το γλιτώσω».

«Αν λέγατε ότι είστε ερωτευμένη με κάποιον άλλο;»

Κούνησα το κεφάλι μου, σκαλιζοντας το φαγητό μου. «Προσέβαλα τους τρεις πιο πιθανούς υποψηφίους μπροστά τους».

Άφησε ένα μικρό πιατάκι με σοκολάτες στη μέση του τραπέζιού. Μάντευε σωστά ότι θα προτιμούσα μάλλον αυτές αντί για τον σολομό με χαβιάρι.

«Ίσως με ένα φρουρό; Στις καμαριέρες συμβαίνει αρκετά συχνά», πρότεινε με ένα πονηρό γέλακι.

Έκανα έναν περιφρονητικό ήχο. «Γι' αυτές μπορεί να είναι μια χαρά, αλλά εγώ δεν είμαι τόσο απελπισμένη».

Το γέλιο της έσβησε.

Κατάλαβα αμέσως ότι την είχα προσβάλει, μα ήταν αλήθεια. Δεν μπορούσα να συμβιβαστώ με οποιονδήποτε, πόσο

μάλλον με ένα φρουρό. Και μόνο η σκέψη ήταν χάσιμο χρόνου. Έπρεπε να βρω έναν τρόπο να ξεφύγω από όλη αυτή την κατάσταση.

«Δεν το εννοούσα έτσι, Νίνα. Απλώς ο κόσμος περιμένει διαφορετικά πράγματα από μένα».

«Φυσικά».

«Τέλειωσα. Μπορείς να αποσυρθείς γι' απόψε. Θα αφήσω το καροτσάκι στον διάδρομο».

Κούνησε το κεφάλι της και έφυγε χωρίς να πει τίποτα.

Έφαγα ανόρεχτα τις σοκολάτες και, πριν παρατήσω τελείως το φαγητό, έβαλα τη νυχτική μου. Δεν μπορούσα να λογικέψω τη μαμά και τον μπαμπά προς το παρόν, και η Νίνα δεν καταλάβαινε. Έπρεπε να μιλήσω στο μοναδικό άτομο που μπορούσε να βλέπει τα πράγματα από τη δική μου σκοπιά, το άτομο που μερικές φορές ένιωθα ότι ήταν το άλλο μου μισό. Χρειάζομαι τον Άρεν.

«Έχεις δουλειά;» ρώτησα ανοίγοντας ελάχιστα την πόρτα του.

Ο Άρεν καθόταν στο γραφείο του και έγγραφε. Τα ξανθά μαλλιά του ήταν ανακατεμένα, αλλά τα μάτια του δεν ήταν καθόλου κουρασμένα, και έμοιαζε τόσο με τον μπαμπά στα νιάτα του που ήταν ανατριχιαστικό. Φορούσε ακόμα τα ρούχα του από το δείπνο, μα είχε βγάλει το σακάκι και τη γραβάτα του για να χαλαρώσει.

«Ξέρεις, καλό είναι να χτύπας την πόρτα πού και πού».

«Ξέρω, ξέρω, αλλά είναι κάτι επείγον».

«Τότε φώναξε ένα φρουρό», μου είπε κοφτά και επέστρεψε στο γραφείο του.

«Ναι, μου το πρότειναν κι αυτό», μουρμούρισα μονολογώντας. «Σοβαρολογώ, Άρεν, χρειάζομαι τη βοήθειά σου».

Ο Άρεν γύρισε το κεφάλι και με κοίταξε, και κατάλαβα ότι είχε ήδη αποφασίσει να υποκύψει. Έσπρωξε με το πόδι του

την καρτέλα που ήταν δίπλα του. «Περάστε στο γραφείο μου».

Κάθισα αναστενάζοντας. «Τι γράφεις;»

Έβαλε βιαστικά μερικά χαρτιά πάνω από αυτό στο οποίο έγραφε. «Ένα γράμμα στην Καμίλ».

«Μπορείς να της τηλεφωνήσεις».

Χαμογέλασε. «Ναι, θα την πάρω. Αλλά θα της στείλω και αυτό».

«Δεν έχει νόημα. Τι θα μπορούσατε να έχετε να πείτε που να μη φτάνει ένα τηλεφώνημα και να χρειάζεται και ένα γράμμα;»

Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Αν θες να ξέρεις, εξυπηρετούν διαφορετικούς σκοπούς. Τα τηλέφωνα είναι για νέα και για να μάθω πώς πέρασε τη μέρα της. Τα γράμματα είναι για όσα δεν μπορώ πάντοτε να πω δυνατά».

«Α, ναι;» Έσκυψα να πιάσω το χαρτί.

Πριν καν προλάβω να πλησιάσω, το χέρι του Άρεν γράπωσε τον καρπό μου. «Θα σε δολοφονήσω!» μου φώναξε.

«Ωραία», του πέταξα. «Τότε μπορείς να γίνεις εσύ ο διάδοχος και να αναγκαστείς να κάνεις την Επιλογή και να αποχαιρετήσεις την αγαπημένη σου Καμίλ».

Συνοφρωθήκε. «Ορίστε;»

Ακούμπησα αναστενάζοντας πίσω στην καρτέλα μου. «Η μαμά και ο μπαμπάς θέλουν να τονώσουν το ηθικό του λαού. Αποφάσισαν ότι, για χάρη της Ιλέα» –αυτό το τελευταίο το είπα με ψεύτικο πατριωτισμό– «πρέπει να κάνω μια Επιλογή».

Περίμενα να δω αποτροπιασμό και σοκ. Ίσως ένα συμπονετικό χέρι στον ώμο μου. Όμως, ο Άρεν τίναξε το κεφάλι του προς τα πίσω και ξέσπασε σε γέλια.

«Άρεν!»

Συνέχισε να ξεκαρδίζεται, έσκυψε μπροστά και χτύπησε το γόνατό του γελώντας.

«Θα τσαλακώσεις το κοστούμι σου», τον προειδοποίησα, αν και αυτό τον έκανε να γελάσει ακόμα πιο πολύ. «Εντάξει, σταμάτα, για όνομα του Θεού! Τι θες να κάνω;»

«Εμένα ρωτάς; Δεν το πιστεύω ότι θεώρησαν πως υπάρχει περίπτωση να πετύχει αυτό», είπε με το χαμόγελο ακόμα καρφωμένο στο πρόσωπό του.

«Τι εννοείς;»

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν ξέρω. Απλώς υπέθετα πως αν παντρευόσουν ποτέ, θα ήταν κάποια στιγμή αργότερα. Νομίζω πως όλοι αυτό υπέθεταν».

«Και αυτό τι ακριβώς σημαίνει;»

Το θερμό άγγιγμα που περιμένα ήρθε επιτέλους, καθώς μου έπιασε το χέρι. «Έλα τώρα, Ίντλιν. Ήσουν πάντα ανεξάρτητη. Είναι η βασίλισσα μέσα σου. Σου αρέσει να έχεις τον έλεγχο, να κάνεις τα πράγματα μόνη σου. Δεν πίστευα ότι θα συζούσες ποτέ με κάποιον, παρά μόνο αφού είχες κυβερνήσει πρώτα λίγο καιρό μόνη σου».

«Όχι ότι είχα και επιλογή, άλλωστε», μουρμούρισα. Χαμήλωσα το κεφάλι μου, αλλά εξακολούθησα να κοιτάζω τον αδελφό μου.

«Καημένη μικρή περιγίπισσα! Δε θέλεις να κυβερνήσεις τον κόσμο;» μου είπε πειρακτικά.

Έδωξα το χέρι του. «Επτά λεπτά. Θα έπρεπε να ήσουν εσύ. Θα προτιμούσα να κάθομαι μόνη μου και να σχεδιάζω, παρά να κάνω όλη αυτή τη γραφειοκρατική δουλειά. Και να έχω τώρα και αυτή την ανόητη Επιλογή! Δεν καταλαβαίνεις πόσο απαίσια είναι όλα αυτά;»

«Αλήθεια, πώς έμπλεξες σ' αυτή την κατάσταση; Νομίζα ότι είχαν καταργήσει την Επιλογή».

Έκανα μια αγανακτισμένη γκριμάτσα. «Δεν έχει καμία σχέση μ' εμένα. Αυτό είναι το χειρότερο. Ο μπαμπάς αντιμετωπίζει δημόσιες αντιδράσεις και προσπαθεί να αποσπάσει την προσοχή του λαού». Κούνησα το κεφάλι μου. «Τα πράγματα γίνονται όλο και χειρότερα, Άρεν. Πολλοί καταστρέφουν σπίτια και επιχειρήσεις. Κάποιοι έχουν σκοτωθεί. Ο μπαμπάς δεν είναι σίγουρος σε τι οφείλεται, αλλά πιστεύουμε πως είναι άτο-

μα στην ηλικία μας –η γενιά που μεγάλωσε χωρίς τάξεις– αυτά που δημιουργούν τα περισσότερα επεισόδια».

Έδειξε απορημένος. «Μα δεν είναι λογικό. Πώς είναι δυνατόν το να μεγαλώσεις χωρίς αυτούς τους περιορισμούς να προκαλεί φασαρίες;»

Το σκέφτηκα για μια στιγμή. Πώς να του εξηγούσα κάτι που απλώς υποθέταμε; «Κοίτα, εγώ μεγάλωσα γνωρίζοντας ότι μια μέρα θα γίνω βασίλισσα. Αυτό ήταν. Καμία επιλογή. Εσύ μεγάλωσες γνωρίζοντας πως είχες επιλογές. Μπορούσες να μπεις στον στρατό, μπορούσες να γίνεις πρεσβευτής, μπορούσες να κάνεις ένα σωρό πράγματα. Όμως, πώς θα αντιδρούσες αν όλα αυτά δε συνέβαιναν τελικά; Αν καταλάβαινες ότι δεν είχες όλες αυτές τις ευκαιρίες που νόμιζες πως θα έχεις;»

«Χμ...» έκανε καθώς ακολουθούσε τον συλλογισμό μου. «Δηλαδή, τους αρνούνται κάποιες δουλειές;»

«Δουλειές, εκπαίδευση, χρήματα. Έχω ακούσει ότι κάποιοι δεν επιτρέπουν στα παιδιά τους να παντρευτούν εξαιτίας των παλιών τάξεων. Τίποτα δε γίνεται όπως νόμιζε ο μπαμπάς ότι θα γίνει, και είναι σχεδόν αδύνατον να ελεγχθεί. Πώς να αναγκάσουμε τον κόσμο να είναι δίκαιος;»

«Αυτό προσπαθεί να καταφέρει τώρα ο μπαμπάς;»

«Ναι, κι εγώ είμαι η στάχτη που θα ρίξει στα μάτια τους για να τους αποσπάσει την προσοχή όσο προσπαθεί να βρει κάποιο σχέδιο».

Γέλασε. «Αυτό ακούγεται πιο λογικό από το να έχεις ξαφνικά ρομαντικές διαθέσεις».

Έγειρα το κεφάλι μου. «Κόφ' το, Άρεν. Εντάξει, δε με ενδιαφέρει ο γάμος. Τι σημασία έχει; Κι άλλες γυναίκες μένουν ελεύθερες».

«Ναι, όμως, άλλες γυναίκες δεν πρέπει να γεννήσουν τον διάδοχο».

Του έδωσα μια στον ώμο. «Βοήθησέ με! Τι να κάνω;»

Τα μάτια του έφαξαν βαθιά στα δικά μου και ήξερα πως

όσο εύκολα μπορούσα εγώ να διαβάσω τα αισθήματά του, τόσο εύκολα καταλάβαινε κι αυτός πως ήμουν τρομοκρατημένη. Όχι εκνευρισμένη ούτε θυμωμένη. Όχι εξοργισμένη ούτε αηδιασμένη.

Ήμουν φοβισμένη.

Ήταν άλλο πράγμα να περιμένουν από σένα να διοικήσεις, να σηκώσεις το βάρος εκατομμυρίων ανθρώπων στους ώμους. Εκείνο ήταν μια δουλειά, ένα καθήκον. Μπορούσα να σβήνω δουλειές σε λίστες, να κατανέμω εργασίες. Όμως, αυτό ήταν πολύ πιο προσωπικό, ένα ακόμα κομμάτι της ζωής μου που θα έπρεπε να είναι δικό μου, μα δεν ήταν.

Το παιχνιδιάρικο χαμόγελό του έσβησε και έφερε την καρτέλα του πιο κοντά στη δική μου. «Αν αυτό που θέλουν είναι να αποσπάσουν την προσοχή του κόσμου, ίσως θα μπορούσες να προτείνεις... άλλες δυνατότητες. Ένας γάμος δεν είναι η μόνη επιλογή. Βέβαια, αν η μαμά και ο μπαμπάς έχουν φτάσει σε αυτή τη λύση, μάλλον έχουν εξαντλήσει όλες τις άλλες πιθανότητες».

Έκρυσπα το κεφάλι μου ανάμεσα στα χέρια μου. Δεν ήθελα να του πω ότι είχα προσπαθήσει να τους προτείνω τον ίδιο ως εναλλακτική λύση ή ότι είχα σκεφτεί πως ακόμα και ο Κάντεν θα μπορούσε να είναι υποψήφιος. Ένιωθα ότι είχε δίκιο, ότι η Επιλογή ήταν η τελευταία τους ελπίδα.

«Άκουσέ με, Ίντλιν. Θα είσαι η πρώτη κοπέλα που θα ανέβει στον θρόνο ολομόναχη. Και είναι γεγονός πως ο κόσμος περιμένει πολλά από σένα».

«Ναι, λες και δεν το ξέρω αυτό».

«Αλλά...» συνέχισε, «αυτό σου δίνει επίσης, αρκετή διαπραγματευτική δύναμη».

Σήκωσα απειροελάχιστα το κεφάλι μου. «Τι εννοείς;»

«Αν θέλουν πραγματικά να το κάνουν, τότε διαπραγματεύσου το».

Ίσωςα την πλάτη μου και το μυαλό μου δούλευε σαν τρε-

λό, καθώς προσπαθούσα να σκεφτώ τι θα μπορούσα να ζητήσω. Ίσως να υπήρχε ένας τρόπος να τελειώσει γρήγορα όλο αυτό, χωρίς καν να καταλήξει σε πρόταση γάμου.

Χωρίς πρόταση γάμου!

Αν βιαζόμουν, ίσως κατάφερα τον μπαμπά να συμφωνήσει σε οτιδήποτε του πρότεινα, αρκεί να δεχόμουν την Επιλογή.

«Να διαπραγματευτώ!» ψιθύρισα.

«Ακριβώς».

Σηκώθηκα, άρπαξα τον Άρεν από τα αυτιά και τον φίλησα με δύναμη στο μέτωπο. «Είσαι ο ήρωάς μου!»

Χαμογέλασε. «Στη διάθεσή σας, βασίλισσα».

Γέλασα και τον έσπρωξα παιχνιδιάρικα. «Ευχαριστώ, Άρεν».

«Πιάσε δουλειά». Μου έκανε νόημα προς την πόρτα, και υποψιαζόμουν ότι στην πραγματικότητα πιο πολύ βιαζόταν να γυρίσει στο γραμμά του και λιγότερο τον ένοιαζε να καταστρώσω εγώ ένα σχέδιο.

Έφυγα τρέχοντας από το δωμάτιό του και κατευθύνθηκα προς το δικό μου για να βρω ένα κομμάτι χαρτί. Είχα ανάγκη να σκεφτώ.

Καθώς έστριψα στη γωνία έπεσα με δύναμη πάνω σε κάποιον και βρέθηκα ανάσκελα στο χαλί.

«Αου!» διαμαρτυρήθηκα, και όταν σήκωσα το κεφάλι μου είδα τον Κάιλ Γούντγουορκ, τον γιο της μισ Μάρλι.

Ο Κάιλ και οι υπόλοιποι Γούντγουορκ είχαν δωμάτια στον ίδιο όροφο με την οικογένειά μας, μια μοναδική και πολύ υψηλή τιμή. Η ενόχληση, ανάλογα τι σχέση είχε κανείς με τους Γούντγουορκ.

«Με δουλεύεις;» του είπα κοφτά.

«Δεν ήμουν εγώ αυτός που έτρεχε», απάντησε και σήκωσε τα βιβλία που του είχαν πέσει. «Έπρεπε να βλέπεις πού πηγαίνεις».

«Ένας κύριος θα μου πρόσφερε το χέρι του σε αυτή την περίπτωση», του θύμισα.

Τα μαλλιά του Κάιλ έπεφταν στα μάτια του καθώς με κοιτού-

σε. Χρειαζόταν απελπισμένα κούρεμα και ξύρισμα, και το πουκάμισό του του ήταν πολύ μεγάλο. Δεν ήξερα για ποιον ντρεπόμουν περισσότερο: για αυτόν που έδειχνε τόσο χάλια ή για την οικογένειά μου που αναγκαζόταν να εμφανίζεται δίπλα του.

Και το πιο ενοχλητικό ήταν πως δεν ήταν πάντα τόσο ατημέλητος, και δε χρειαζόταν να είναι και τώρα. Πόσο δύσκολο ήταν να βουρτσίσει τα μαλλιά του δηλαδή;

«Ίντλιν, ποτέ δε με θεωρούσες κύριο».

«Σωστά». Σηκώθηκα χωρίς βοήθεια και τίναξα τη ρόμπα μου.

Τους τελευταίους έξι μήνες είχα γλιτώσει την όχι και τόσο συναρπαστική παρέα του Κάιλ. Είχε πάει στο Φένλεϊ να παρακολουθήσει κάτι ταχύρρυθμα μαθήματα, και η μητέρα του θρηνούσε την απουσία του από την ημέρα που είχε φύγει. Δεν ήξερα τι σπούδαζε ούτε με ενδιέφερε ιδιαίτερα. Όμως, τώρα είχε γυρίσει, και η παρουσία του ήταν άλλος ένας παράγοντας άγχους σε μια λίστα που όλο και μεγάλωνε.

«Και, στο κάτω κάτω, για ποιο λόγο θα μπορούσε μια τέτοια κυρία να τρέχει έτσι;»

«Για ζητήματα που δεν είσαι σε θέση να καταλάβεις».

Γέλασε. «Σωστά. Βλέπεις, είμαι τόσο χαζός. Είναι θαύμα το πώς καταφέρνω να πλυθώ».

Ήμουν έτοιμη να τον ρωτήσω αν πλενόταν όντως, γιατί φαινόταν να αποφεύγει οτιδήποτε έμοιαζε με σαπούνι.

«Ελπίζω ένα από αυτά τα βιβλία να είναι οδηγός καλής συμπεριφοράς. Χρειαζόσαι πραγματικά ένα φρεσκάρισμα».

«Δεν είσαι ακόμα βασίλισσα, Ίντλιν. Χαλάρωσε λιγάκι». Απομακρύνθηκε και εξοργίστηκα με τον εαυτό μου που δεν είχα πει εγώ την τελευταία λέξη.

Συνέχισα τον δρόμο μου. Υπήρχαν περισσότερα προβλήματα στη ζωή μου αυτή τη στιγμή από τους τρόπους του Κάιλ. Δεν μπορούσα να σπαταλώ τον χρόνο μου διαπληκτιζόμενη ούτε θα άφηνα την προσοχή μου να αποσπαστεί από οτιδήποτε δεν είχε σχέση με την καταστροφή της Επιλογής.

4

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΞΕΚΑΘΑΡΗ», ΔΗΛΩΣΑ και κάθισα στο γραφείο του μπαμπά. «Δεν έχω καμία επιθυμία να παντρευτώ».

Εκείνος έγνεψε. «Καταλαβαίνω ότι δε θέλεις να παντρευτείς σήμερα, αλλά ήταν πάντα κάτι που θα έπρεπε να κάνεις, Ίντλιν. Είσαι υποχρεωμένη να διαιωσεις τον βασιλικό οίκο».

Σιχαινόμουν όταν μιλούσε έτσι για το μέλλον μου, λες και ο έρωτας και τα μωρά δεν ήταν ευχάριστα πράγματα αλλά καθήκοντα που έπρεπε να διεκπεραιωθούν για να συνεχίσει η χώρα να ζει ομαλά. Αφαιρούσε κάθε ίχνος χαράς από την προοπτική αυτή.

Από όλα τα πράγματα στη ζωή μου, αυτά δε θα έπρεπε να είναι οι αληθινές απολαύσεις, τα καλύτερα σημεία;

Έδωξα τις άσχημες σκέψεις και εστίασα την προσοχή μου στο πρόβλημα.

«Το καταλαβαίνω. Και συμφωνώ ότι είναι σημαντικό», απάντησα διπλωματικά. «Όμως, όταν περνούσες εσύ την Επιλογή δεν ανησύχησες ποτέ ότι καμία από τις υποψήφιες δεν ήταν κατάλληλη για σένα; Ή ίσως ότι βρίσκονταν εκεί για λάθος λόγους;»

Τα χείλη του σχημάτισαν ένα χαμόγελο. «Κάθε στιγμή που ήμουν ξύπνιος, και τις μισές ώρες του ύπνου μου».

Μου είχε πει μερικές αόριστες ιστορίες για μια κοπέλα η

οποία ήταν τόσο ήρεμη που μετά βίας την άντεχε, και για μια άλλη που προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί κάθε περίπτωση ώστε να στρέψει τη διαδικασία προς το συμφέρον της. Δεν ήξερα πολλά ονόματα ή λεπτομέρειες, αλλά δεν είχα πρόβλημα. Δε μου άρεσε έτσι κι αλλιώς ποτέ να φαντάζομαι ότι ο μπαμπάς θα μπορούσε να ερωτευτεί οποιαδήποτε άλλη εκτός από τη μαμά.

«Και δε νομίζεις πως, εφόσον είμαι η πρώτη γυναίκα που θα φορέσει το στέμμα και θα ελέγχει πλήρως τη χώρα, θα έπρεπε να υπάρχουν... κάποιες προδιαγραφές για το ποιος θα μπορούσε να κυβερνήσει δίπλα μου;»

Έγειρε το κεφάλι του. «Για συνέχισε».

«Είμαι σίγουρη ότι υπάρχει κάποια διαδικασία ελέγχου για να βεβαιωθείτε ότι δε θα μπει στο παλάτι κανένας ψυχοπαθής, σωστά;»

«Φυσικά». Χαμογέλασε λες και μια τέτοια πιθανότητα δεν υπήρχε καν.

«Αλλά δεν εμπιστεύομαι κανέναν να κάνει μαζί μου αυτή τη δουλειά. Γι' αυτό», πρόσθεσα με μια βαθιά ανάσα, «θα συμφωνήσω με αυτή τη γελοία φάρσα αρκεί να μου δώσεις μερικές μικρές υποσχέσεις».

«Δεν είναι φάρσα. Έχει εξαιρετικά αποτελέσματα, όπως αποδείχτηκε στο παρελθόν. Όμως, σε παρακαλώ, κοριτσάκι μου, πες μου τι θέλεις;»

«Πρώτον, θέλω οι διαγωνιζόμενοι να έχουν το δικαίωμα να φύγουν με τη δική τους ελεύθερη βούληση. Δε θέλω να νιώθουν υποχρεωμένοι να μείνουν εάν δεν ενδιαφέρονται για μένα ή τη ζωή που θα έκαναν αν έμεναν στο παλάτι».

«Συμφωνώ απολύτως μ' αυτό», είπε εμφανικά. Μάλλον είχα αγγίξει κάποιο ευαίσθητο νεύρο.

«Εξαιρετικά. Και ξέρω ότι μπορεί να μη σου αρέσει η ιδέα, όμως, αν στο τέλος δεν μπορώ να βρω κάποιον κατάλληλο, τότε τα ακυρώνουμε όλα. Ούτε πρίγκιπας ούτε γάμος».

«Α!» έκανε και έσκυψε μπροστά κουνώντας απειλητικά το

δάχτυλό του προς το μέρος μου. «Αν το επιτρέψω αυτό, θα τους απορρίψεις όλους από την πρώτη μέρα. Δε θα προσπαθήσεις καν!»

Σταμάτησα λίγο και το σκέφτηκα. «Τι θα έλεγες να ορίζαμε μια προθεσμία; Θα συμμετάσχω στην Επιλογή για, ας πούμε, τρεις μήνες, και θα εξετάσω τις επιλογές μου τουλάχιστον γι' αυτό το χρονικό διάστημα. Ύστερα από αυτό, αν δεν έχω βρει κατάλληλο ταίρι, όλοι οι υποψήφιοι θα αφηθούν ελεύθεροι».

Πέρασε το χέρι πάνω από το στόμα του και μετακινήθηκε λίγο στην καρέκλα προτού με καρφώσει με το βλέμμα του. «Ίντλιν, αντιλαμβάνεσαι πόσο σημαντικό είναι όλο αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά», απάντησα αμέσως, γνωρίζοντας πόσο σοβαρό ήταν. Ένιωθα πως μια λάθος κίνηση θα έβαζε τη ζωή μου σε μια πορεία την οποία δε θα μπορούσα να διορθώσω ποτέ.

«Πρέπει να το κάνεις αυτό και να το κάνεις καλά. Για το χατίρι όλων μας. Οι ζωές μας, οι ζωές όλων μας, θυσιάζονται για το καλό του λαού μας».

Έστρεψα το βλέμμα μου αλλού. Ένιωθα πως ο μπαμπάς, η μαμά κι εγώ ήμασταν η τριάδα της θυσίας στην προκειμένη περίπτωση, και πως όλοι οι άλλοι έκαναν ό,τι ήθελαν.

«Δε θα σε απογοητεύσω», του υποσχέθηκα. «Κάνε ό,τι πρέπει. Κάνε τα σχέδιά σου, βρες έναν τρόπο να καθησυχάσεις τον λαό, κι εγώ θα σου δώσω αρκετό χρόνο για να φέρεις σε πέρας όλα αυτά».

Κοίταξε το ταβάνι, συλλογισμένος. «Τρεις μήνες; Και ορκίζεσαι ότι θα προσπαθήσεις;»

Σήκωσα το χέρι μου. «Σου δίνω τον λόγο μου. Θα υπογράψω και κάποιο έγγραφο, αν θες, αλλά δεν μπορώ να σου υποσχεθώ ότι θα ερωτευτώ».

«Δε θα ήμουν και τόσο σίγουρος στη θέση σου», είπε με νόημα. Όμως, εγώ δεν ήμουν εκείνος ούτε η μαμά. Όσο ρομαντικό και αν του φαινόταν όλο αυτό, εγώ το μόνο που μπορούσα να

σκεφτώ ήταν τριάντα πέντε φασαριόζικα, αντιπαθητικά, βρομερά αγόρια που θα έκαναν κατάληψη στο σπίτι μου. Τίποτε από όλα αυτά δεν ακουγόταν μαγικό.

«Σύμφωνοι».

Σηκώθηκα και ήμουν σχεδόν έτοιμη να χορέψω απ' τη χαρά μου. «Αλήθεια;»

«Αλήθεια».

Του έδωσα το χέρι μου και σφράγισα το μέλλον μου με μία μόνο χειραψία. «Ευχαριστώ, μπαμπά».

Έφυγα από το δωμάτιο πριν προλάβει να δει το χαμόγελό μου. Είχα ήδη αρχίσει να σκέφτομαι πώς θα έκανα τα περισσότερα αγόρια να θέλουν να φύγουν οικειοθελώς. Μπορούσα να γίνω πολύ τρομακτική αν ήθελα, ή να βρω τρόπους να κάνω το παλάτι ένα εξαιρετικά φιλόξενο περιβάλλον. Είχα επίσης ένα κρυφό όπλο, τον Όστεν, που ήταν ο πιο σκανδαλιάρης από όλους μας και θα με βοηθούσε αν του το ζητούσα, χωρίς να χρειαστεί καν να τον παρακαλέσω.

Ένιωθα θαυμασμό στη σκέψη των απλών αγοριών που ήταν αρκετά θαρραλέα ώστε να αντιμετωπίσουν την πρόκληση να γίνουν πρίγκιπες. Αλλά κανείς δεν επρόκειτο να με δεσμεύσει προτού να είμαι έτοιμη, και είχα σκοπό να κάνω τους κακόμοιρους υποψηφίους να δουν τι τους περίμενε.

Το στούντιο είχε κλιματισμό, όμως, μόλις άναψαν τα φώτα ήταν λες και ήμασταν σε φούρνο – δεν έκανε τίποτα. Είχα μάθει πριν από χρόνια να επιλέγω ανάλαφρα ρούχα για το Δελτίο, και γι' αυτό το φόρεμά μου εκείνο το βράδυ ήταν έξωμο. Το ντύσιμό μου ήταν σικάτο, όπως πάντα, αλλά όχι κάτι που θα μου προκαλούσε θερμοπληξία.

«Τέλειο φόρεμα», σχολίασε η μαμά και τράβηξε λίγο τις πιέτες στα μανίκια μου. «Είσαι κούκλα».

«Ευχαριστώ. Κι εσύ».

Χαμογέλασε και συνέχισε να μου φτιάχνει το φόρεμα. «Ευχαριστώ, αγάπη μου. Ξέρω ότι νιώθεις λίγο πιεσμένη, αλλά νομίζω πως μια Επιλογή θα κάνει καλό σε όλους. Περνάς πολύ χρόνο μόνη σου και είναι κάτι που θα το σκεφτόμασταν σύντομα έτσι κι αλλιώς και—»

«Και θα κάνει τον κόσμο να χαρεί, το ξέρω».

Προσπάθησα να κρύψω τη θλίψη στη φωνή μου. Είχαμε ξεπεράσει ουσιαστικά το ξεπούλημα των βασιλικών θυγατέρων... αλλά κι αυτό δε μου φαινόταν και τόσο διαφορετικό. Δεν το καταλάβαινε;

Τα μάτια της στράφηκαν από το φόρεμα στο πρόσωπό μου. Κάτι μου έλεγε πως λυπόταν.

«Ξέρω ότι νιώθεις πως θυσιάζεσαι. Και είναι αλήθεια πως, όταν ζεις μια ζωή στην οποία πρέπει να υπηρετείς τον λαό, υπάρχουν πολλά πράγματα που κάνεις όχι επειδή το θέλεις αλλά επειδή πρέπει». Ξεροκατάπιε. «Ωστόσο, μέσα από αυτό εγώ βρήκα τον πατέρα σου και τους πιο κοντινούς μου φίλους, και έμαθα ότι ήμουν πολύ δυνατώτερη από ό,τι πίστευα ποτέ ότι θα είμαι. Ξέρω για τη συμφωνία που κάνατε με τον μπαμπά σου, και αν όλο αυτό τελειώσει χωρίς να βρεις τον κατάλληλο άνθρωπο δεν πειράζει. Όμως, σε παρακαλώ, άσε τον εαυτό σου να ζήσει κάτι. Βρες τα όριά σου, μάθε κάτι. Και προσπάθησε να μη μας μισείς που σε αναγκάζουμε να το κάνεις».

«Δε σας μισώ».

«Τουλάχιστον στην αρχή το σκέφτηκες», είπε χαμογελώντας. «Έτσι δεν είναι;»

«Είμαι δεκαοκτώ. Είμαι γενετικά προγραμματισμένη να τσακωνόμαι με τους γονείς μου»

«Δε με πειράζει να τσακωνόμαστε, αρκεί να ξέρεις πάντα πόσο πολύ σε αγαπώ».

Την αγκάλιασα. «Κι εγώ σ' αγαπώ. Αλήθεια».

Με κράτησε αγκαλιά για μια στιγμή και μετά τραβήχτηκε και ίσιωσε το φόρεμά μου για να βεβαιωθεί ότι ήμουν άψογη

πριν πάει να συναντήσει τον μπαμπά. Εγώ προχώρησα να πάρω τη θέση μου πλάι στον Άρην, που με κοίταξε και ανασήκωσε τα φρύδια με περιπαικτική διάθεση. «Ωραία είσαι, αδελφούλα. Έτοιμη νυφούλα».

Κάθισα δίπλα του με χάρη. «Μια λέξη να πεις ακόμα και θα σου ξυρίσω τα μαλλιά την ώρα που κοιμάσαι».

«Κι εγώ σ' αγαπώ».

Προσπάθησα να μη χαμογελάσω, αλλά δεν τα κατάφερα. Πάντα ήξερε πώς ένιωθα.

Η αίθουσα γέμισε με τον κόσμο του παλατιού. Η μυσ Λούσι ήταν μόνη καθώς ο στρατηγός Λέγκερ έκανε περιπολία, ενώ ο κύριος και η κυρία Γούντγουορν κάθονταν πίσω από τις κάμερες μαζί με τα παιδιά τους, τον Κάιλ και την Τζόσι. Ήξερα ότι η μυσ Μάρλι σήμαινε πολλά για τη μαμά, οπότε κρατούσα για τον εαυτό μου το πόσο άθλια ήταν τα παιδιά της. Ο Κάιλ δεν ήταν τόσο αντιπαθητικός όσο η Τζόσι, όμως, όλα τα χρόνια που τον γνώριζα, δεν είχαμε κάνει ποτέ μια ενδιαφέρουσα συζήτηση. Γι' αυτό, αν ποτέ πάθαινα καμιά πολύ ισχυρή κρίση αϋπνίας, θα τον προσλάμβανα να καθίσει δίπλα μου και να μου μιλάει. Το πρόβλημα θα λυνόταν αμέσως. Και η Τζόσι... δεν είχα λόγο για για το πόσο αχώνευτο ήταν αυτό το κορίτσι.

Στην αίθουσα έμπαιναν σιγά σιγά οι σύμβουλοι του μπαμπά, κάνοντας από μια υπόκληση. Στο συμβούλιο του μπαμπά υπήρχε μόνο μία γυναίκα, η Λαΐδη Μπράις Μάνορ. Ήταν υπέροχη και μικροσκοπική, και δεν καταλάβαινα πώς κάποια τόσο συνεσταλμένη κατάφερε να επιβιώνει στην πολιτική αρένα. Δεν την είχα ακούσει ποτέ να υψώνει τη φωνή της ή να θυμώνει, μα ο κόσμος την άκουγε. Οι άνδρες εμένα δε με άκουγαν παρά μόνο όταν γινόμουν αυστηρή.

Ωστόσο, η παρουσία της μου προκαλούσε περιέργεια. Τι θα γινόταν αν εγώ, ως βασίλισσα, αποφάσιζα όλο το συμβούλιο μου να αποτελείται από γυναίκες;

Αυτό θα μπορούσε να είναι ένα ενδιαφέρον πείραμα.

Ο πρόεδρος και οι σύμβουλοι έκαναν τις ανακοινώσεις και τις ενημερώσεις τους και, επιτέλους, ο Γκαβρίλ στράφηκε προς το μέρος μου.

Ο Γκαβρίλ Φαντέιγ είχε ασημένια μαλλιά, χτενισμένα προς τα πίσω, αλλά πολύ όμορφο πρόσωπο. Τελευταία μιλούσε για αποχώρηση, μα έπειτα από μια τόσο σπουδαία ανακοίνωση θα έπρεπε να μείνει λίγο ακόμα.

«Απόψε, Ιλέα, για να ολοκληρωθεί το πρόγραμμά μας, έχουμε πολύ συναρπαστικά νέα. Και δεν υπάρχει καλύτερο πρόσωπο για να τα ανακοινώσει από τη μελλοντική μας βασίλισσα, την όμορφη Ίντλιν Σριβ».

Έκανε μια μεγαλόπρεπη κίνηση προς το μέρος μου και χαμογέλασα πλατιά καθώς διέσχισα την αίθουσα υπό τον ήχο ευγενικών χειροκροτημάτων.

Ο Γκαβρίλ με αγκάλιασε και με φίλησε σταυρωτά. «Καλώς ήρθατε, πριγκίπισσα Ίντλιν».

«Ευχαριστώ, Γκαβρίλ».

«Πρέπει να είμαι ειλικρινής. Νιώθω πως ήταν μόλις χθες που ανακοίνωνα τη γέννηση τη δική σας και του αδελφού σας, Άρεν. Δεν το πιστεύω ότι έχουν περάσει πάνω από δεκαοκτώ χρόνια!»

«Πράγματι. Μεγαλώσαμε». Κοίταξα προς την οικογένειά μου με ένα βλέμμα γεμάτο ζεστασιά.

«Είστε έτοιμη να γράψετε ιστορία. Νομίζω πως ολόκληρη η Ιλέα περιμένει να δει τι θα κάνετε σε μερικά χρόνια, όταν θα γίνετε βασίλισσα».

«Θα είναι οπωσδήποτε συναρπαστικά, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι θέλω να περιμένω τόσο πολύ για να γράψω ιστορία». Τον σκούνησα παιχνιδιάρικα με τον αγκώνα κι εκείνος έκανε ότι ξαφνιάστηκε.

«Γιατί δε μας λέτε τι έχετε στο μυαλό σας, Υψηλοτάτη;»

Ίσιωσα την πλάτη μου, στράφηκα στην κάμερα Γ και χαμογέλασα. «Η σπουδαία μας χώρα έχει περάσει πολλές αλλαγές

τα τελευταία χρόνια. Κατά τη διάρκεια της ζωής των γονιών μου και μόνο είδαμε τις δυνάμεις των ανταρτών μέσα στη χώρα μας ουσιαστικά να εξαλείφονται και, παρόλο που εξακολουθούμε να αντιμετωπίζουμε προκλήσεις, το σύστημα των τάξεων δε διαχωρίζει πια τον λαό μας με άορατες γραμμές. Ζούμε σε μια εποχή εξαιρετικής ελευθερίας και περιμένουμε με ανυπομονησία να δούμε το έθνος μας να πετυχαίνει όλα όσα μπορεί».

Είχα στον νου μου να μιλάω καθαρά και να χαμογελάω. Έπειτα από χρόνια μαθημάτων για το πώς πρέπει να απευθυνόμαστε σε κοινό δε χρειαζόταν να προσπαθώ για να πετύχω τη σωστή τεχνική και ήξερα ότι χρησιμολογούσα όλες τις εκφράσεις που έπρεπε καθώς ετοιμαζόμουν για την ανακοίνωσή μου.

«Και αυτό είναι υπέροχο... αλλά εγώ εξακολουθώ να είμαι ένα δεκαοκτάχρονο κορίτσι». Οι σύμβουλοι και οι καλεσμένοι γέλασαν. «Και είναι λίγο βαρετό να κάθεται όλη μέρα με τον πατέρα σου σε ένα γραφείο. Χωρίς παρεξήγηση, Μεγαλειότητα», πρόσθεσα και στράφηκα στον μπαμπά.

«Παρακαλώ», φώναξε εκείνος.

«Γι' αυτό λοιπόν αποφάσισα ότι έχει έρθει η ώρα για μια αλλαγή. Είναι καιρός να αναζητήσω όχι απλώς κάποιον που θα είναι συνάδελφός μου σε αυτή την πολύ απαιτητική δουλειά αλλά σύντροφος που θα προχωρήσει μαζί μου στη ζωή. Για να το κάνω αυτό, ελπίζω πως η Ιλέα θα μου κάνει τη χάρη να πραγματοποιήσω τη βαθύτερη επιθυμία μου: να οργανώσω μια Επιλογή».

Οι σύμβουλοι με κοίταξαν έκπληκτοι και ύστερα άρχισαν να ψιθυρίζουν. Είδα τη σοκαρισμένη έκφραση του προσωπικού. Κατάλαβα ότι το μόνο άτομο που το γνώριζε εκ των προτέρων ήταν ο Γκαβριέλ, και αυτό με ξάφνιασε.

«Αύριο θα αποσταλούν επιστολές σε όλους τους νεαρούς της Ιλέα που πληρούν τις προϋποθέσεις. Έχετε δύο εβδομάδες να αποφασίσετε εάν θέλετε να διαγωνιστείτε για το χέρι μου. Συνειδητοποιώ, φυσικά, πως πρόκειται για κάτι τελείως καινούργιο. Δεν έχουμε ξαναδεί ποτέ μια Επιλογή με αντεστραμ-

μένους ρόλους. Παρόλο που έχω τρεις αδελφούς, ανυπομονώ να γνωρίσω άλλον έναν πρίγκιπα της Ιλέα. Και ελπίζω πως όλη η χώρα θα το γιορτάσει μαζί μου».

Έκανα μια μικρή υπόκλιση και επέστρεψα στη θέση μου. Η μαμά και ο μπαμπάς με κοιτούσαν θριαμβευτικά και προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου ότι μου έφτανε αυτή τους η αντίδραση, αν και ένιωθα φοβερά αναστατωμένη. Δεν μπορούσα να μη σκέφτομαι ότι κάτι μου είχε ξεφύγει, ότι υπήρχε μια τεράστια τρύπα στο δίχτυ που είχα στήσει για να πιάσω τον ίδιο μου τον εαυτό.

Όμως, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα πια. Είχα μόλις πετάξει τον εαυτό μου στα λιοντάρια.

ΗΞΕΡΑ ΟΤΙ ΕΙΧΑΜΕ ΑΠΕΙΡΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ στο παλάτι, αλλά ήμουν πεπεισμένη ότι οι περισσότεροι ήταν κρυμμένοι μέχρι σήμερα. Μόλις κυκλοφόρησε η ανακοίνωση αυτής της αναπάντεχης Επιλογής, δεν ήταν μόνο οι καμαριέρες και οι μπάτλερ που έτρεχαν πάνω κάτω για τις προετοιμασίες, αλλά και πάρα πολλοί άνθρωποι που δεν είχα ξαναδεί ποτέ.

Το καθημερινό μου πρόγραμμα, που περιλάμβανε διάβασμα αναφορών και παρακολούθηση συμβουλίων, άλλαξε καθώς έγινα το κεντρικό πρόσωπο στις προετοιμασίες της Επιλογής.

«Αυτό είναι ελαφρώς πιο οικονομικό, Υψηλοτάτη, αλλά είναι εξαιρετικά άνετο και θα πηγαίνει πολύ ωραία με τον τωρινό διάκοσμο». Ένας άνδρας μού έδειξε ένα πολύ μεγάλο δείγμα υφάσματος το οποίο άπλωσε πάνω από τις δύο προηγούμενες επιλογές.

Το άγγιξα, μαγεμένη από την υφή του, αν και ήταν εμφανές ότι δεν προοριζόταν για να φορεθεί.

«Δεν είμαι σίγουρη ότι καταλαβαίνω γιατί το κάνουμε αυτό», ομολόγησα.

Ο άνδρας, ένας από τους διακοσμητές του παλατιού, σούφρωσε τα χείλη του. «Σχολιάστηκε ότι κάποια από τα δωμάτια των επισκεπτών είναι κάπως γυναικεία και ότι οι μνηστήρες σας ίσως να ένιωθαν πιο άνετα με κάτι τέτοιο», είπε και

έβγαλε ακόμα μια επιλογή. «Μπορούμε να κάνουμε ένα δωμάτιο να δείχνει τελείως διαφορετικό μόνο και μόνο με ένα απλό κάλυμμα κρεβατιού», με διαβεβαίωσε.

«Καλά», απάντησα, ενώ σκεφτόμουν ότι δεν ήταν απαραίτητο να γίνει θέμα για τα σεντόνια. «Όμως, πρέπει να πάρω εγώ αυτή την απόφαση;»

Χαμογέλασε καλοσυνάτα. «Το γούστο σας θα είναι σε όλη τη διαδικασία της Επιλογής, δεσποινίς. Ακόμα και αν δεν το επιλέξετε εσείς, το κοινό θα υποθέσει ότι το κάνατε. Οπότε καλύτερα να πάρουμε τη γνώμη σας για όλα».

Κοίταξα πιο προσεκτικά το ύφασμα, και η σκέψη και μόνο ότι όλες αυτές οι ανόητες λεπτομέρειες θα συνδέονταν μ' εμένα με εξαντλούσε υπερβολικά. «Αυτό». Διάλεξα το λιγότερο ακριβό. Ήταν ένα βαθυπράσινο και θα ήταν τέλειο για μια διαμονή τριών μηνών.

«Πολύ καλή επιλογή, Υψηλοτάτη», με επαίνεσε ο διακοσμητής. «Τώρα, θέλετε να εξετάσουμε και την προσθήκη νέων έργων τέχνης;» Χτύπησε τα χέρια του και μεριάς πλήθος καμαριέρες μπήκαν στην αίθουσα κρατώντας πίνακες. Αναστέναξα ξέροντας ότι θα έχανα όλο το απόγευμα.

Το επόμενο πρωί με κάλεσαν στην τραπεζαρία. Η μαμά ήρθε μαζί μου, αλλά ο μπαμπάς δεν μπορούσε να αφήσει τη δουλειά.

Ένας άνδρας που υπέθεσα ότι ήταν ο βασικός σεφ μας έκανε μια υπόκλιση, αν και δεν μπορούσε να σκύψει πολύ εξαιτίας της τεράστιας κοιλιάς του. Το πρόσωπό του ήταν πιο πολύ κόκκινο παρά λευκό, αλλά δεν ήταν ιδρωμένος, και σκέφτηκα ότι μάλλον ύστερα από τόσα χρόνια στην κουζίνα είχε συνηθίσει πια.

«Ευχαριστούμε για την παρουσία σας, Υψηλοτάτη, Μεγαλειοτάτη. Το προσωπικό της κουζίνας δουλεύει νυχθημερόν ώστε να βρει κατάλληλες επιλογές για το πρώτο δείπνο μετά την άφιξη των καλεσμένων σας. Θέλουμε να σερβίρουμε μενού επτά πιάτων, φυσικά».

«Μα φυσικά!» απάντησε η μαμά.

Ο σεφ τής χαμογέλασε. «Εννοείται πως θα θέλαμε την έγκρισή σας για το τελικό μενού».

Αναστέναξα από μέσα μου. Ένα πραγματικό δείπνο επτά πιάτων μπορούσε να κρατήσει έξι ώρες από την πρώτη γουλιά ενός κοκτέιλ μέχρι την τελευταία μπουκιά σοκολάτας. Πόσες ώρες θα χρειαζόμασταν για να δοκιμάσουμε αρκετές επιλογές για το κάθε πιάτο;

Περίπου οκτώ, όπως αποδείχτηκε, και είχα ένα φοβερό στομαχόπονο την υπόλοιπη μέρα, γεγονός που με έκανε κάτι λιγότερο από ενθουσιώδη όταν ήρθε κάποιος να με ρωτήσει για τις μουσικές επιλογές της βραδιάς του πρώτου δείπνου.

Οι διάδρομοι ήταν σαν πολύβουοι δρόμοι και σε κάθε γωνιά του παλατιού γίνονταν προετοιμασίες. Είχα βάλει τα δυνατά μου να αντέξω, μέχρι που μια μέρα, εκεί που προχωρούσα, με σταμάτησε ο μπαμπάς.

«Σκεφτόμασταν να φτιάξουμε μια ειδική αίθουσα για τους Επίλεκτους. Τι θα έλεγες για—»

«Αρκετά!» φώναξα αγανακτισμένη. «Δε με ενδιαφέρει. Δεν έχω ιδέα τι θα ήθελε ένα αγόρι σε ένα χώρο αναψυχής! Γιατί δε ρωτάτε κάποιον με περισσότερη τεστούστερόνη; Όσο για μένα, θα είμαι στον κήπο».

Ο μπαμπάς κατάλαβε ότι είχα φτάσει στα όριά μου και με άφησε να φύγω χωρίς να τσακωθούμε. Ένωσα ευγνωμοσύνη για το μικρό αυτό διάλειμμα.

Ξάπλωσα μπρούμυτα με το μπικίνι μου πάνω σε μια κουβέρτα στο γρασιδί που απλωνόταν δίπλα στο δάσος. Ευχήθηκα, όπως είχα κάνει τόσες φορές στο παρελθόν, να είχαμε πισίνα. Ήμουν αρκετά καλή στο να πετυχαίνω αυτό που ήθελα, αλλά ο μπαμπάς ήταν ανένδοτος στο θέμα της πισίνας. Όταν το παλάτι θα γινόταν δικό μου, αυτό θα ήταν το πρώτο που θα έκανα.

Σχεδίαζα φορέματα στο μπλοκ μου, προσπαθώντας να χαλαρώσω. Καθώς ο ήλιος με ζέσταινε, το βιαστικό τριξίμο του μολυβιού μου μπλεκόταν με το θρόισμα των φύλλων βγάζοντας

μια υπέροχη, ήρεμη μελωδία. Θρηνούσα για τη γαλήνη που είχα χάσει από τη ζωή μου. *Τρεις μήνες*, επαναλάμβανα από μέσα μου σαν ξόρκι. *Τρεις μήνες, και μετά όλα θα επιστρέψουν στο κανονικό.*

Ένα διαπεραστικό γέλιο έσκισε την ηρεμία του κήπου. «Η Τζόσι», μονολόγησα. Σκεπάζοντας τα μάτια μου, γύρισα και την είδα να έρχεται προς το μέρος μου. Ήταν με μία από τις φίλες της, μία από τις κοπέλες της ανώτερης τάξης με τις οποίες είχε επιλέξει να κάνει παρέα, επειδή η συντροφιά στο παλάτι δεν ήταν αρκετή γι' αυτή.

Έκλεισα το βιβλίο μου για να κρύψω τα σχέδιά μου, και γύρισα ανάσκελα για να απολαύσω τον ήλιο.

«Θα είναι πολύ καλή εμπειρία για όλους», άκουσα την Τζόσι να λέει στη φίλη της. «Δεν έχω τη δυνατότητα να συναναστρέφομαι αγόρια συχνά, οπότε θα είναι καλή ευκαιρία να μιλήσω με μερικά. Κάποτε, όταν συμφωνηθεί ο δικός μου γάμος, θα ήθελα να είμαι σε θέση να κάνω μια σωστή συζήτηση».

Έκανα μια αγανακτισμένη γκριμάτσα. Αν είχα έστω και την παραμικρή διάθεση να ασχοληθώ με αυτά τα αγόρια, θα με πείραζε που νόμιζε ότι θα έρχονταν γι' αυτή. Από την άλλη, βέβαια, η Τζόσι πάντα πίστευε ότι όλα γίνονταν γι' αυτήν. Και η ιδέα ότι ήταν τόσο σπουδαία που κάποιος θα αναλάμβανε να της κανονίσει τον γάμο ήταν γελοία. Μπορούσε να παντρευτεί έναν τυχαίο και κανείς δε θα έδινε δεκάρα.

«Ελπίζω να μπορώ να σε επισκέπτομαι κατά τη διάρκεια της Επιλογής», είπε η φίλη της. «Θα έχει τόση πλάκα!»

«Και βέβαια, Σάνον! Θα σιγουρευτώ ότι όλες μου οι φίλες θα μπορούν να έρχονται συχνά. Θα είναι πολύτιμη εμπειρία και για σας».

Τι ευγενικό εκ μέρους της να προσκαλεί όποιον θέλει στο σπίτι μου και να παρουσιάζει τις εκδηλώσεις μου σαν ευκαιρίες εκπαίδευσης για τις φιλενάδες της. Πήρα μια βαθιά ανάσα. Έπρεπε να συγκεντρωθώ στη χαλάρωσή μου.

«Ίντλιν!» τσίριξε η Τζόσι μόλις με εντόπισε.

Αναστέναξα και σήκωσα το ένα μου χέρι για να τη χαιρετήσω, ελπίζοντας πως η σιωπή μου θα φανέρωνε την επιθυμία μου για απομόνωση.

«Δεν είσαι ενθουσιασμένη με την Επιλογή;» φώναξε συνεχίζοντας να έρχεται προς το μέρος μου.

Δεν είχα σκοπό να φωνάξω κι εγώ, οπότε δεν είπα τίποτα. Σύντομα η Τζόσι και η φίλη της στέκονταν από πάνω μου και μου έκρυβαν τον ήλιο.

«Δε με άκουσες, Ίντλιν; Δεν έχεις κατενθουσιαστεί με την Επιλογή;»

Η Τζόσι δε μου απηύθυνε ποτέ τον λόγο όπως έπρεπε.

«Φυσικά».

«Κι εγώ! Νομίζω ότι θα είναι τέλεια να έχουμε παρέα».

«Εσύ δε θα έχεις παρέα», της θύμισα. «Τα αγόρια αυτά είναι δικοί μου καλεσμένοι».

Έγειρε το κεφάλι της σαν να έλεγα κάτι αυτονόητο. «Το ξέρω! Όμως, και πάλι, θα ήταν πολύ ωραία να έχουμε κι άλλο κόσμο στο παλάτι».

«Τζόσι, πόσων χρόνων είσαι;»

«Δεκαπέντε», απάντησε με υπερηφάνεια.

«Σωστά. Αν το θέλεις στ' αλήθεια, είμαι βέβαιη ότι μπορείς να βγεις και να γνωρίσεις κόσμο και μόνη σου πλέον. Είσαι σίγουρα αρκετά μεγάλη».

Χαμογέλασε. «Δε νομίζω. Δε θα ήταν πρόπον».

Δεν ήθελα να διαφωνήσουμε πάλι για το ίδιο πράγμα. Εγώ ήμουν αυτή που δεν μπορούσα να σηκωθώ και να φύγω από το παλάτι χωρίς προειδοποίηση. Έλεγχοι ασφαλείας, ανακοινώσεις και αναφορές με βάση το πρωτόκολλο ήταν όλα απαραίτητα πριν καν το σκεφτώ.

Επίσης, έπρεπε διαρκώς να προσέχω τις παρέες μου. Δεν επιτρεπόταν να με δουν με τον οποιονδήποτε. Μια μη κολακευτική φωτογραφία δεν ήταν κάτι απλό – μπορούσε να κατα-

γραφεί, να αποθηκευτεί και να επανέλθει στο προσκήνιο οποτεδήποτε ήθελαν οι εφημερίδες να με κριτικάρουν. Έπρεπε να είμαι μονίμως σε επιφυλακή για να αποφύγω οτιδήποτε θα μπορούσε να αμαυρώσει την εικόνα μου, την εικόνα της οικογένειάς μου ή ακόμα και της χώρας.

Η Τζόσι, από την άλλη, ήταν μια απλή πολίτης. Δεν είχε τέτοιους περιορισμούς.

Όχι ότι αυτό την έκανε να φέρεται αντίστοιχα, βέβαια.

«Τουλάχιστον έχεις παρέα σήμερα. Αν δεν έχετε αντίρρηση, προσπαθώ να ξεκουραστώ».

«Βέβαια, Υψηλοτάτη». Η φίλη της έσκυψε το κεφάλι. Δεν ήταν και τόσο κακή τελικά.

«Τα λέμε στο δείπνο!» είπε με υπερβολικό ενθουσιασμό η Τζόσι.

Προσπάθησα να χαλαρώσω, αλλά η διαπεραστική φωνή της εξακολουθούσε να φτάνει στα αυτιά μου, οπότε σηκώθηκα, μάζεψα την κουβέρτα και τα σχέδιά μου και μπήκα μέσα. Αν δεν μπορούσα να το απολαύσω, καλύτερα να έβρισκα κάτι άλλο να κάνω.

Έπειτα από τόση ώρα κάτω από τον λαμπερό ήλιο του Άντζελες, οι διάδρομοι του παλατιού έμοιαζαν λουσιμένοι στο λυκόφως όσο περιμένα να συνηθίσουν τα μάτια μου. Ανοιγόκλεισα βιαστικά τα βλέφαρά μου προσπαθώντας να διακρίνω το πρόσωπο που ερχόταν προς το μέρος μου. Ήταν ο Όστεν, που κρατούσε δυο τετράδια και διέσχιζε τρέχοντας τον διάδρομο.

Έβαλε τα τετράδια στα χέρια μου. «Κρύψε αυτά στο δωμάτιό σου, εντάξει; Και αν σε ρωτήσει κανείς, δε με έχεις δει».

Εξαφανίστηκε τόσο γρήγορα όσο είχε εμφανιστεί. Αναστρέναξα, ξέροντας πως ήταν άσκοπο ακόμα και να προσπαθήσω να καταλάβω. Μερικές φορές δεν άντεχα την πίεση που δεχόμουν εξαιτίας του ότι είχα γεννηθεί πρώτη, αλλά ευτυχώς που ήμουν εγώ και όχι ο Όστεν. Κάθε φορά που προσπαθούσα να τον φανταστώ να κυβερνά τη χώρα με έπιανε πονοκέφαλος.

Ξεφύλλισα τα τετράδια, περίεργη για το τι σχεδίαζε. Αποδείχτηκε ότι δεν ήταν δικά του. Ήταν της Τζόσι. Αναγνώρισα τον παιδικό γραφικό της χαρακτήρα και, ακόμα και αν δεν την είχε προδώσει αυτό, οι σελίδες που ήταν γεμάτες με καρδιές με το όνομά της μαζί με το αυτό του Άρεν δεν άφηναν περιθώρια αμφισβήτησης. Ωστόσο, δεν ήταν μόνο το όνομα του Άρεν. Μερικές σελίδες πιο κάτω ήταν ερωτευμένη και με τα τέσσερα μέλη των *Choosing Yesterday*, ενός τρέντι συγκροτήματος, και παρακάτω με κάποιον ηθοποιό. Οποιοσδήποτε έστω και λίγο διάσημος της έκανε, απ' ό,τι φαινόταν.

Αποφάσισα να αφήσω τα τετράδια στο πάτωμα δίπλα στην πόρτα που οδηγούσε στον κήπο. Ό,τι και αν είχε σχεδιάσει ο Όστεν, δεν υπήρχε περίπτωση να είναι χειρότερο από το να τα βρει η ίδια καθώς επέστρεφε από τον κήπο χωρίς να έχει ιδέα πώς είχαν βρεθεί εκεί ή ποιος τα είχε διαβάσει.

Κάποια που υπερηφανευόταν για το πόσο κοντά στη βασιλική οικογένεια ήταν θα έπρεπε πραγματικά να είχε ήδη μάθει ένα δυο πραγματάκια για τη διακριτικότητα.

Όταν γύρισα στο δωμάτιό μου, η Νίνα ήταν σε ετοιμότητα, και αμέσως μου άρπαξε την κουβέρτα για να την πλύνει. Έβαλα ό,τι βρήκα, καθώς δεν είχα διάθεση να σκεφτώ το ντύσιμό μου. Ενώ ήμουν έτοιμη να φτιάξω τα μαλλιά μου, πρόσεξα μερικούς φακέλους πάνω στο τραπέζι.

«Η Λαίδη Μπράις τους άφησε για σας», είπε η Νίνα.

Κοίταξα τους φακέλους. Παρόλο που ήταν η πρώτη σοβαρή δουλειά εδώ και μια εβδομάδα, δεν μπορούσα να ασχοληθώ. «Θα τους κοιτάξω αργότερα», είπα, αν και ήξερα ότι μάλλον δε θα το έκανα. Μπορούσα να μελετήσω το περιεχόμενό τους αύριο. Σήμερα η μέρα ήταν δική μου.

Έπιασα πίσω τα μαλλιά μου, τσέκαρα ξανά το μακιγιάζ μου και πήγα να βρω τη μαμά. Ήθελα λίγη παρέα, και ένιωθα αρκετά σίγουρη ότι δε θα μου ζητούσε να διαλέξουμε έπιπλα ή φαγητά.

Τη βρήκα μόνη της στην Αίθουσα των Κυριών. Μια επιγραφή

φή δίπλα στην πόρτα έγγραφε ότι η αίθουσα ονομαζόταν Βιβλιοθήκη Νιούσομ, αλλά δεν είχα ακούσει ποτέ κανέναν να την αποκαλεί έτσι, εκτός ίσως από τη μαμά σε σπάνιες περιπτώσεις. Ήταν ο χώρος όπου συγκεντρώνονταν οι γυναίκες, οπότε η αρχική ονομασία ήταν πιο πρακτική.

Κατάλαβα ότι η μαμά ήταν εκεί πριν καν ανοίξω την πόρτα, γιατί την άκουσα να παίζει πιάνο, και ο ήχος ήταν αναμφισβήτητα δικός της. Της άρεσε να λέει την ιστορία πώς ο μπαμπάς την έβαλε να διαλέξει τέσσερα ολοκαίνουργια πιάνο, το καθένα με ποικίλα χαρακτηριστικά, όταν παντρεύτηκαν. Ήταν τοποθετημένα σε διάφορα σημεία του παλατιού. Το ένα στα διαμερίσματά της, το άλλο στου μπαμπά, ένα εδώ, και ένα σε ένα καθιστικό στον τέταρτο όροφο που χρησιμοποιόταν σπάνια.

Εξακολουθούσα να ζηλεύω το πόσο εύκολο το έκανε να φαίνεται. Θυμήθηκα ότι με είχε προειδοποιήσει πως μια μέρα ο χρόνος θα της έλβε την επιδεξιότητα και δε θα μπορούσε να παίζει πια με άνεση. Ωστόσο, μέχρι στιγμής, ο χρόνος δεν τα είχε καταφέρει.

Προσπάθησα να μην κάνω θόρυβο, αλλά με άκουσε.

«Γεια σου, αγάπη μου», φώναξε και σήκωσε τα δάχτυλά της από τα πλήκτρα. «Έλα, κάθισε μαζί μου».

«Δεν ήθελα να σε διακόψω», της είπα. Διέσχισα το δωμάτιο και βολεύτηκα στο ταμπουρέ δίπλα της.

«Δε με διέκοψες. Προσπαθούσα να καθαρίσω το μυαλό μου, και νιώθω πολύ καλύτερα τώρα».

«Έγινε κάτι;»

Χαμογέλασε αφηρημένη και με χάιδεψε στην πλάτη. «Όχι. Απλώς το καθημερινό άγχος της δουλειάς».

«Ξέρω τι εννοείς», αποκρίθηκα και χάιδεψα με τα δάχτυλά μου τα πλήκτρα.

«Συνεχώς σκέφτομαι ότι έχω φτάσει πια σε σημείο να τα έχω δει όλα, να έχω τελειοποιήσει την τέχνη της βασιλίσσας. Δεν προλαβαίνω να κάνω αυτή τη σκέψη και όλα αλλάζουν. Υπάρ-

χουν... Τέλος πάντων, αρκετά έχεις στο μυαλό σου κι εσύ σήμερα. Ας μην ασχοληθούμε με αυτό».

Με λίγη προσπάθεια φόρεσε ένα χαμόγελο, και μολονότι ήθελα να μάθω τι την προβλημάτιζε, γιατί στο τέλος όλα αυτά τα προβλήματα επηρέαζαν κι εμένα, ήξερα ότι είχε δίκιο. Απλά δεν μπορούσα να το αντιμετωπίσω σήμερα.

Και φαινόταν πως ούτε η ίδια μπορούσε.

«Το μετανιώνεις ποτέ;» τη ρώτησα καθώς διέκρινα στα μάτια της τη θλίψη, παρά την προσπάθειά της. «Που πήρες μέρος στην Επιλογή και τελικά έγινες βασίλισσα;»

Ένωσα ωραία που δεν απάντησε αμέσως ναι ή όχι αλλά σκέφτηκε πραγματικά την απάντησή της.

«Δε μετανιώνω που παντρεύτηκα τον πατέρα σου. Μερικές φορές αναρωτιέμαι για τη ζωή που θα έκανα αν δεν είχα συμμετάσχει στην Επιλογή ή αν είχα έρθει στο παλάτι αλλά είχα χάσει. Νομίζω ότι θα ήμουν μια χαρά. Δε θα ήμουν δυστυχημένη ακριβώς, αλλά δε θα ήξερα τι άλλο θα μπορούσε να υπάρχει για μένα. Όμως, ο δρόμος που με οδήγησε στον πατέρα σου ήταν δύσκολος, ιδίως επειδή δεν ήθελα να τον ακολουθήσω».

«Καθόλου;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν ήταν δική μου ιδέα το να μπω στην Επιλογή».

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Δε μου το είχε πει ποτέ αυτό. «Ποιος είχε την ιδέα;»

«Δεν έχει σημασία αυτό», απάντησε βιαστικά. «Αλλά μπορώ να σου πω ότι καταλαβαίνω τους ενδοιασμούς σου. Νομίζω ότι αυτή η διαδικασία θα σου μάθει πολλά για τον εαυτό σου. Ελπίζω να με εμπιστευτείς σε αυτό».

«Θα ήταν πολύ πιο εύκολο να σε εμπιστευτώ αν ήξερα ότι το κάνατε για μένα και όχι για να εξαγοράσετε την ειρήνη». Τα λόγια μου βγήκαν πολύ πιο επιθετικά από ό,τι σκόπευα.

Η μαμά πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ξέρω ότι σου φαίνεται εγωιστικό, αλλά θα δεις. Μια μέρα το καλό της χώρας θα βα-

ραίνει τους ώμους σου, και θα ξαφνιαστείς όταν συνειδητοποιήσεις τι θα έκανες προκειμένου να μην την αφήσεις να καταρρεύσει. Δεν πίστευα ποτέ ότι θα ξανακάναμε Επιλογή, μα τα σχέδια αλλάζουν όταν έχουν όλοι τόσες απαιτήσεις από σένα».

«Έχουν ήδη πολλές απαιτήσεις από μένα», απάντησα κοφτά.

«Πρώτον, πρόσεχε το ύφος σου», με προειδοποίησε. «Και δεύτερον, βλέπεις μόνο ένα μέρος από όσα γίνονται. Δεν έχεις ιδέα πόση πίεση δέχεται ο πατέρας σου».

Έμεινα σιωπηλή. Ήθελα να σηκωθώ και να φύγω. Αν δεν της άρεσε το ύφος μου γιατί με προκαλούσε;

«Ίντλιν», άρχισε να λέει, ήρεμα. «Ίσως η στιγμή να έτυχε να είναι τώρα. Όμως, έτσι κι αλλιώς, αργά ή γρήγορα κάτι θα έκανα».

«Τι εννοείς;»

«Φαίνεσαι απόμακρη κατά κάποιον τρόπο, αποκομμένη από τον λαό σου. Ξέρω ότι ανησυχείς συνεχώς για τις απαιτήσεις που θα έχεις να αντιμετωπίσεις όταν γίνεις βασίλισσα, αλλά είναι καιρός να σκεφτείς και τις ανάγκες των άλλων».

«Νομίζεις ότι δεν το κάνω αυτό δηλαδή;» Δεν έβλεπε τι έκανα όλη μέρα;

Σούφρωσε τα χείλη της. «Όχι, αγάπη μου. Όχι αν σημαίνει ότι πρέπει να θυσιάσεις την άνεσή σου».

Ήθελα να της φωνάξω, να φωνάξω στον μπαμπά. Εντάξει, κατέφευγα καμιά φορά σε ένα ωραίο αφρόλουτρο ή σε ένα ποτό με το δείπνο μου. Όμως, δεν πίστευα ότι ήταν υπερβολικό σε σχέση με τις θυσίες που έκανα.

«Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι θεωρούσες πως έχω τόσα ελαττώματα». Σηκώθηκα και πήγα να φύγω.

«Ίντλιν, δεν εννοώ αυτό».

«Αυτό εννοείς. Δεν πειράζει». Κατευθύνθηκα προς την πόρτα. Η κατηγορία με γέμιζε με τόση οργή που δεν άντεχα.

«Ίντλιν, γλυκιά μου, θέλουμε να γίνεις η καλύτερη βασίλισσα που μπορείς, αυτό είναι όλο», μου είπε παρακλητικά.

«Θα γίνω», απάντησα με το ένα πόδι στον διάδρομο. «Και σίγουρα δε χρειάζομαι ένα αγόρι να μου δείξει πώς να το κάνω».

Προσπάθησα να ηρεμήσω καθώς απομακρυνόμουν. Ένωθα λες και το σύμπαν συνωμοτούσε εναντίον μου. Επανέλαβα από μέσα μου ότι ήταν μόνο τρεις μήνες, μόνο τρεις μήνες... μέχρι που άκουσα κάποιον να κλαίει.

«Είσαι σίγουρη;» Ακουγόταν σαν τον στρατηγό Λέγκερ.

«Μιλήσαμε το πρωί. Αποφάσισε να το κρατήσει». Η μισ Λούσι πήρε μια κοφτή ανάσα.

«Της είπες ότι θα δίναμε τα πάντα σε αυτό το μωρό; Ότι θα δίναμε όλα μας τα χρήματα γι' αυτό; Ότι θα το αγαπούσαμε ό,τι και αν έκανε;» Οι λέξεις του στρατηγού Λέγκερ βγήκαν σαν βιαστικός ψίθυρος.

«Όλα αυτά και ακόμα περισσότερα», επέμεινε η μισ Λούσι. «Ήξερα ότι υπήρχαν πολλές πιθανότητες το μωρό να γεννηθεί με νοητικά προβλήματα. Της είπα ότι θα μπορούσαμε να φροντίσουμε όποια ανάγκη και αν είχε, ότι θα το φρόντιζε η ίδια η βασίλισσα. Είπε ότι το συζήτησε με την οικογένειά της και συμφώνησαν να τη βοηθήσουν, και ότι δεν ήθελε ποτέ στ' αλήθεια να δώσει το μωρό. Είχε αποφασίσει να το δώσει για υιοθεσία επειδή νόμιζε ότι θα το μεγάλωνε μόνη της. Μου ζήτησε συγγνώμη, λες και θα με έκανε αυτό να νιώσω καλύτερα».

Η μισ Λούσι ρούφηξε τη μύτη της, προσπαθώντας να πνίξει τους λυγμούς της. Πλησίασα πιο κοντά στη γωνία του διαδρόμου και αφουγκράστηκα.

«Λυπάμαι τόσο πολύ, Λούσι».

«Δεν πρέπει να λυπάσαι. Δε φταις εσύ». Είπε αυτά τα λόγια με καλοσύνη, με γενναιότητα. «Νομίζω ότι πρέπει να αποδεχτούμε ότι έχει τελειώσει πια. Τόσα χρόνια θεραπείες, τόσες αποβολές, τρεις αποτυχημένες υιοθεσίες... πρέπει απλώς να το αφήσουμε».

Μεσολάβησε μια μεγάλη σιωπή πριν απαντήσει ο στρατηγός Λέγκερ. «Αν νομίζεις ότι αυτό θα είναι το καλύτερο».

«Ναι», είπε εκείνη με σταθερή φωνή πριν ξεσπάσει πάλι σε κλάματα. «Απλώς δεν μπορώ να πιστέψω ότι δε θα γίνω ποτέ μητέρα».

Ύστερα από λίγο οι λυγμοί της ακούστηκαν πνιχτοί και κατάλαβα ότι άνδρας της την είχε αγκαλιάσει, προσπαθώντας να την παρηγορήσει όσο μπορούσε.

Τόσα χρόνια νόμιζα ότι οι Λέγκερ ήταν από επιλογή τους ένα ζευγάρι που δεν είχε παιδιά. Οι προσπάθειες της μισ Λούσι δεν είχαν αναφερθεί ποτέ όποτε ήμουν παρούσα, και φαινόταν αρκετά ικανοποιημένη να παίζει μαζί μας όταν ήμασταν μικρά και να μας στέλνει μετά στους γονείς μας. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι μπορεί να ήταν μια δυσάρεστη κατάσταση που δεν την είχαν επιλέξει.

Μήπως είχε δίκιο η μητέρα μου; Μήπως δεν ήμουν όσο παραπενητική ή συμπονετική νόμιζα; Η μισ Λούσι ήταν ένας από τους πιο αγαπημένους μου ανθρώπους. Δε θα έπρεπε να έχω καταλάβει πόσο θλιμμένη ήταν;

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΙΝΤΛΙΝ μεγάλωσε ακούγοντας ατέλειωτες ιστορίες για το πώς συναντήθηκαν οι γονείς της. Πριν από είκοσι χρόνια η Αμέρικα Σινγκερ μπήκε στην Επιλογή και κέρδισε την καρδιά του πρίγκιπα Μείξον, και έζησαν εφεξής ευτυχισμένοι. Η Ιντλιν το βρίσκει όλο αυτό ρομαντικό, αλλά δεν έχει καμία διάθεση να το επαναλάβει. Αν ήταν στο χέρι της, θα ανέβαλλε τον γάμο επ' αόριστον.

Ωστόσο, η ζωή μιας πριγκίπισσας δεν της ανήκει εξ ολοκλήρου, και η Ιντλιν δεν μπορεί να ξεφύγει από τη δική της Επιλογή όσο έντονα κι αν διαμαρτύρεται. Δεν πιστεύει σε καμία ευτυχισμένη κατάληξη, όμως, καθώς αρχίζει ο διαγωνισμός, αυτό αλλάζει. Ένας υποψήφιος κερδίζει την καρδιά της και θα κάνει τα πάντα για να της αποδείξει ότι κάτι που αρχίζει δυσάρεστα μπορεί να τελειώσει με τον πιο υπέροχο τρόπο.

Κυκλοφορούν επίσης
τα πρώτα τρία βιβλία της σειράς:

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1598-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17959